



ဥဏ်ဝင်းစာပေ

ဆုလေးနွယ်

အချစ်ပွင့်လေး
နောက်တစ်ပွင့်



အခန်း(၁)

မှန်လုံဖယ်ရီကားလေး တစ်စီးက ဟိုဖက် ဒီဖက်

ကန်ထရိုက်တိုက်မြင့်တွေနှင့် ပြည့်နေသော လမ်းကျယ်ကျယ် တစ်ခုထဲသို့
ချိုးကွေ့ဝင်လာ၏။

ကားလေးမှာ ကုမ္ပဏီ စာတမ်း စတစ်ကာတို ကပ်ထားသဖြင့်
ဝင့်ကြွားလှပနေပါသည်။

မိတ်ကပ်ရောင် ကြွေပြားတို့ကို မျက်နှာစာ အပြည့် ကပ်ထားသော
ခြောက်ထပ်တိုက် ခပ်လှလှ တစ်ခု ရှေ့နားမှာ ကားက ရပ်ပေးသည်။

တံခါးကို ဘေးသို့ တွန်းဖွင့်ကာ ခပ်သွက်သွက်လေး ဆင်းလိုက်သူက
ဆံပင်ရှည်ရှည်တို့ ခါးထိ ရှိသော ချစ်စဖွယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်၏။
ခလယ်မကျ၊ ဘေးမကျ ဆံပင်ခွဲကြောင်းလေးနှင့် သူမ မျက်နှာလေးက
ရုံးဆင်းချိန်မှာပင် ရွှင်လန်း ဝင်းပနေဆဲ ဖြစ်သည်။ သဘာဝ မျက်ခုံး
ထူထူတန်းတန်းလေးကပင် အပြားမကြီးပဲ အနေတော် ဆွဲထားတဲ့ မျက်ခုံးလို
ထင်းလင်းလှပနေတာ။

သူမကို ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် ဘဲဥပုံဆန်ဆန်
မျက်နှာလုံးလုံးလေးမှာ ထိုမျက်ခုံးနှင့် ရွှန်းတောက်ပိုင်းစက်သော
မျက်လုံးလေးကြောင့် အသက်ရှူမှားအောင် ဖမ်းစားနိုင်သည်။

ပြီးတော့ ပိုပြီး ထူးခြားတာက နှုတ်ခမ်းနီ မဆိုးပဲ ဆေးမသွင်းပဲ သဘာဝ
အတိုင်း ပန်းသွေးရောင် နုနု ဖြစ်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းထူထူ အာအာလေးပါ။

“ငါတို့လို ပြင်စရာ မလိုတဲ့ နင့်မျက်နှာမျိုးပဲ လိုချင်လိုက်တာ သခွားရယ်”

ခရမ်းက ကြည့်ပြီး အားကျသလို ခဏခဏ ပြောတတ်သည်။

ခရမ်းလှိုင်ဆိုတာက သခွားရောင်နှင့် အလယ်တန်း ကတည်းက အတူတွဲလာ ခင်လာတဲ့ သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်လေ။

ဆယ်တန်းနှစ်ကစပြီး တစ်အိမ်တည်း အတူတူ နေခဲ့ပြီး ညီအစ်မလို ချစ်ခင်ရသူလည်း ဖြစ်သည်။

အရွယ်တူ သူငယ်ချင်း အလှအပချင်း၊ အရည်အချင်းကလည်း မတိမ်းမယိမ်းမို့ တစ်ခါတစ်ခါ တွက်ကပ်ကြတာ၊ ပြိုင်ဆိုင် ငြင်းခုံရတာ မျိုးတော့ ရှိသည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်လည်း အတော် ချစ်ကြသည်။

“တာတာ...”

သခွားက ကားထဲက ဘော်ဒါတွေကို လက်ကလေး ဝှေ့ယမ်းပြီး တာတာလုပ် နှုတ်ဆက်လိုက်၏ ။

ပြီးလျှင် သူမ လက်ထဲက ယိုးဒယား အိတ်ကလေးကို ဝှေ့ယမ်းပြီး ယမ်းလျှက် တိုက်အောက်ခြေသို့ လှမ်းလိုက်သည်။

သူမ ကိုင်ထားတဲ့ အနီရောင် လက်ဆွဲအိတ်လေးထဲမှာ ရေဗူးတို့၊ ထမင်းချိုင့်တို့ ပါသည်။ မနက်ဆိုလျှင် ဒေါ်ဒေါင်းကြီးက နှစ်ယောက်စလုံးကို ထမင်းချိုင့် ထည့်ပေးသည်လေ။

ခရမ်းလှိုင်သည် ဖယ်ရီ လာရပ်ကတည်းက ဝရံတာမှ နေ၍ ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။

စကတ်အပြာ၊ ကုတ်အင်္ကျီ အပြာလေးနှင့် ကုမ္ပဏီယူနီဖောင်းကို ရိုးရိုးလေး ဝတ်ထားပေ မယ့် သခွားရောင် ပုံစံလေးက တခြား ကောင်မလေးတွေနှင့်

မတူပဲ ထူးထူးခြားခြား ကြည့်ကောင်း နေတာက ဘာကြောင့်လဲ....။

မျက်နှာ အမူအရာ ချုံမြဲမြဲ ရှိလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် လမ်းလျှောက်ပုံ လက်လွှဲပုံ စတိုလ်လေးက နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး နွဲ့နှင်းတဲ့ အမူအရာမျိုး ပေါက်နေလို့လား...။ ဒါမှမဟုတ် ဆံပင်ရှည်ကြီး တခါခါ တယမ်းယမ်းနဲ့ စတိုလ် ထုတ်တတ်လို့လား။ ဖိနပ်ကို ခွာချွန်လေးတွေ၊ ကြိုးသိုင်းလေးတွေ၊ ကြိုးချည်လေးတွေ စသဖြင့် တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးအောင် မထပ်အောင် စီးတတ်လို့လား။

ဘာကြောင့်ရယ်ဟု ခရမ်း အဖြေမရှာတတ်ပေမယ့် ဆံပင်ရှည် ပျော့ပျော့လေး တယမ်းယမ်းနဲ့ သခွား လမ်းလျှောက်သွားတာ မြင်ရင် မကြည့်တဲ့ မငေးတဲ့သူဆိုတာ မရှိ။ မြင်တာနှင့် ထူးထူးခြားခြားကိုပဲ သတိပြု စိတ်ဝင်စားတတ်တာ။

လိုရင်း ပြောရရင်တော့ အဲ့ဒီ သခွားရောင် ဆိုတဲ့ မိန်းမက သိပ်ပြီး မျက်နှာပွင့်တာ၊ မနာလို ချစ်စရာကောင်းလောက်အောင် စန်းပွင့်ပြီး ချစ်သူခင်သူ ပေါ်တာ။

ရုံးမှာဆိုလည်း သူ့ကိုပဲ တစ်ရုံးလုံးက ဝိုင်းချစ်ကြတာ။ ဒါကြောင့်ပဲ ခရမ်းက သူနှင့်အတူ ကုမ္ပဏီ တစ်ရုံးတည်း အတူတူ မလုပ်ချင်ပဲ အလုပ်က ထွက်ခဲ့တာပေါ့။

အခုတော့ ဝါသနာပါတဲ့ ဒီဇိုင်းနာ ကိုစ်တစ်ခုကိုပဲ စိတ်ပါလက်ပါ တတ်နေသည်။ ခရမ်းက စက်ချုပ် ကျွမ်းကျင်ပြီး၊ ဖက်ရှင် ထွင်ရရင်ကိုပဲ ပျော်နေတဲ့သူလေ။ ရည်ရွယ်ချက်က အောင်မြင်တဲ့ ဒီဇိုင်းနာ တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တာ။

သခွားထက် တစ်နေရာရာ မဟုတ် တစ်နေရာမှာ သာ ချင်သည်။ ဒီဇိုင်းနာ ခရမ်းဆိုပြီး မင်းသမီးတွေ၊ မော်ဒယ်လ်တွေ ကြားမှာ နာမည်ရ

ရေပန်းစားလာတဲ့ တစ်နေ့ကိုလည်း ရောက်ကို ရောက်ရဦးမှာပေါ့...။ ဒါကြောင့် ခရမ်း အထူး ကြိုးစားနေသည်။

“တီး...တောင်”

“ဖွင့်ထားတယ်”

တံခါးဘဲလ်ကို တစ်ချက်ပဲ တီးရသေး၏ ။ အတွင်းမှ ခရမ်းအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သံပန်းကြားက လက်လှို့ပြီး တံခါးကို ဖွင့်တော့ ပွင့်သွားပါသည်။ ဒါပေမယ့် သံပန်းတံခါးမှ မဖွင့်ရသေးတာ။

“ဘယ်မှာ ဖွင့်ထားလို့လဲ”

“နင်တို့ ဖယ်ရီ လမ်းထဲ ဝင်လာကတည်းက ကြိုဖွင့်ထားတာ”

“ဟုတ်လား....အေး အေး၊ ခရမ်း....ငါ နင့်ကို ပြရဦးမယ်၊ ဘော့စုံရဲ့ ဘွားဒေါ်ကလေး ငါ့ကို ပိတ်စတစ်စ ပေးတယ် သိလား၊ ဒီမှာ ကြည့်ဦး၊ မြင်းချေးရောင်လေး...အရမ်းမိုက်တယ်၊ ငါ့ကို အီးဗနင်း ဒရက်စ်လေး ချုပ်ပေးဟာ၊ ဟိုတစ်ခါ နင်ဝတ်တဲ့ ပုံမျိုး၊ ပခုံးလေး လွှတ်ထား၊ ပြီးတော့လေ”

“အဲဒါမျိုးက မော်ဒယ်လ်တွေ ဝတ်တာ”

“အို...ဘာဖြစ်လဲ...သခွားလည်း ဒင်နာတွေ ဘာတွေ ရှိတဲ့အခါ ဝတ်မှာပေါ့”

အဲဒီ ခရမ်းရဲ့ ဖက်ရှင်ထွင်တဲ့ လက်က အတော် ဩချဖို့ ကောင်းသည်။ သူဝတ်ဖို့ သူ ချုပ်ရင် အလှဆုံးပဲ၊ သူများဝတ်ဖို့ ဆိုရင် ဒီလောက် မလှဟု သခွား ထင်သည်။

သူမမှာ အိမ်ထဲ မဝင်နိုင်သေးပဲ ရေပင် မသောက်နိုင်သေးဘဲ အင်္ကျီစကို အားတတ်သရော ပြောပေမယ့် ခရမ်းပုံစံက အေးတိအေးစက်လေ။ ကြည့်ပါလား။

“ထားလိုက်လေ....သင်တန်း နားရက်ကျ ငါ ညှပ်တာပေါ့”

“ခရမ်းနော်...ငါ့ပိတ်စကို ချောင်ထိုးထားပြီး အမေခံဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ နင် မြင်သာအောင် ဒီစက်ခုံပေါ်မှာပဲ တင်ထားပေးမယ်...ဟွန်း”

သခွားရောင်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့ရဲ့ အကျ..ပိတ်စထုတ်ကို ခရမ်း ချုပ်တဲ့ မော်တာအဖြူလေးနား သွားထားလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ အဝတ်အစားလဲဖို့ အခန်းထဲ ဝင်သွား သည်။

ခရမ်းသည် မြင်နေကျ ဆိုပေမယ့် သခွားရဲ့ နောက်ပိုင်းအလှနှင့် ဆံပင် ပြန့်ပြန့်စင်းစင်း လေးကို မျက်လုံးက အလိုအလျောက် လိုက်လံ ငေးကြည့်မိသည်။ သူ လမ်းလျှောက်ဟန်လေး က တေးဂီတသံလေး တစ်ခု နားဆင်ရသလို နှလုံးသားကို လှုပ်ခနဲ ငြိမ်ညောင်းသွားစေတယ် ဟု သခွားရဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်လေး တစ်ယောက်က တင်စား ပြောခဲ့ဖူးတာ ပြန်အမှတ်ရသည်။

ဟုတ်မှာပဲ...။ သူတို့ရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ နွေးဖိုသွားရလို့ ရှိမှာပေါ့။ အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းတဲ့ စန်းတစ်မျိုးလို့ ဆိုရမှာပဲ။

ခရမ်းတော့ တစ်ခါတစ်ခါ အမြင်လည်းကတ်၊ မနာလည်း လို။

သူငယ်ချင်းမို့ သံယောဇဉ် ကြီးရတာ မှန်ပေမယ့်၊ အင်မတန် အစေးကပ်ခဲ့၊ အဖော် ဖြစ်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့်၊ တချို့ကိစ္စတွေက ပြောရခက်သည်။

ခရမ်းနှင့် ဖုန်းပြောနေတာ ကောင်းသား။ အဲ့ဒီ ဘွိုင်းဖရန့်လေးတွေဟာ သခွားကို တစ်ခါလောက်လေး မတွေ့လိုက်နဲ့ တစ်ခွန်းလောက်လေး စကားမပြောမိလိုက်နဲ့ ဖုန်းလေး တစ်ချက် ဟဲလို မထူးလိုက်နဲ့၊ သခွား သခွား ဆိုပြီး ဟပ်ဟပ် ဟပ်ဟပ်နဲ့ လူ့န္တေ့ မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာပါပြီ။

ဒီလိုဖြစ်အောင် သခွား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သလဲတော့ ခရမ်း မသိ။ ဒါပေမယ့် ခရမ်း မသိအောင် တစ်ခုခု လုပ်လိုက်တာတော့ သေချာသည်။ အပြီးထဲမှာ

ဘာထည့် ပြုံးသလဲမှ မသိတာ။ စကားလေးတစ်ခွန်း သာမန် နှုတ်ဆက်ရင်း ဘယ်လို ပညာပြသွားသလဲမှ မသိတာ။ မိန်းမမာယာဆိုတာ လျှော့တွက်လို့မှ မရတာ နော်။

ခရမ်းလည်း ဘေးကနေ သတိထား အကဲခတ်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သခွားကိုက ပါးပါးလေး နဲ့ မသိမသာ သယ်သယ် သွားတာ။

“သခွား... နင် ဘာတွေ ဘယ်လို ဆွဲဆောင်လိုက်တာလဲ၊ မင်းမင်းက နင့်မတွေ့ရင် အသည်းအသန် မေးနေတာပဲ”

“ဟင်...ဘာလဲ၊ ဘာမှ မဆွဲဆောင်ရပါလား၊ ခရမ်း မရှိဘူးလို့ ထွက်ပြောရုံလေးပဲ ပြောခဲ့တာ၊ ကော်ဖီနဲ့ ဧည့်ခံတာတောင် ဒေါ်ဒေါင်းကြီးပဲ ဧည့်ခံတာ၊ ငါ လုံးဝ ကြာကြာ စကား မပြောပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် ဒီကောင် ဆေးမိထားသလို ဖြစ်နေပြီ”

“အပိုတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ခရမ်းရယ်၊ နင် နေ့တိုင်း ဖုန်းကြွေပြီး ဆေးခတ်နေတာတောင် သူ ဘယ်မှာ ဆေးမိသေးလို့လဲ”

ရယ်ဟဟ သခွား အပြောကို ခရမ်း အတော်လေး မခံချင် ဖြစ်သွားခဲ့မိ၏ ။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ အဲ့ဒီ မင်းဇော်ကို ခရမ်း အီထားတာ၊ အပျော့လေး ဆွဲထားတာ ကြာတော့ ကြာပြီ။ အလုပ်သာ မရုန်းသာ ဖြစ်နေရှာပြီ ထင်ပေမယ့် သခွားက ခရမ်း မရှိတုန်း တစ်ခါ ထွက်စကားပြောတာနှင့် အခြေအနေတွေက ပြောင်းပြန်စီးရီး ဖြစ်ကုန်တော့တာ။

ဒါကိုပဲ မကျေနပ်လို့ ပေါ်တင် ဖွင့်ရှင်းတာ။

“ဘာလို့ မမိရမှာလဲ၊ ငါ ဘယ်အချိန် ဘယ်လိုက် ပို့ခိုင်းခိုင်း သူ ဂူပါစလွန်းလေး အောက်မှာ အဆင့်သင့် ရောက်လာတာချည်းပဲ၊ နင် မတွေ့ဘူးလား”

“ကား ရောက်လာတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူက သိပ်မခိုင်ဘူး၊ နင် ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ အရစ်ပေးထားတာ သူလည်း”

သဘောပေါက်မှာပေါ့”

“ဒါက ငါ့ကိစ္စပါနော်၊ ငါ သိပါတယ်”

“နင့် ကိစ္စဆိုလည်း နင် ဆက်ထိန်းလေ၊ ဘာလို့ ပျာယာတွေ ခတ်နေလဲ”

“မခတ်ပါဘူး...ဒါက ငါ့အတွက် အရံလူတွေပါ၊ သိပ် မိန်း မကျပါဘူး”

ခရမ်းက သူ့ကိုယ်သူတော့ သိပ် အထင်ကြီးနေသည်။ သူ
မျှော်မှန်းထားတာက တစ်ကယ့် ဂရိတ်တွေဆိုတာမှ၊ သာမန်လောက်ကို ခေါင်းထဲ
မထည့်ချင်။ ဒါပေမယ့် လောကကြီးမှာ အရာအားလုံး ကိုယ်မျှော်မှန်းသလို
ဖြစ်ဦးမှလေ...။ အထူးသဖြင့် ဖူးစာရေးမှာ ထင်သလို၊ မျှော်လင့်သလို
အကြောင်းပါဦးမှ ဖြစ်မှာ၊ ကိုယ်နှင့် ရေစက်ပါလာတဲ့ သူ့ကိုပဲ ကိုယ် လက်ခံရမှာ
မဟုတ်ဘူးလား....။

အကောင်းဆုံးကိုပဲ လိုချင်တာကတော့ ဘယ်သူမဆို လိုချင်မှာပဲလို့
သခွား ထင်သည်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်နဲ့ ထိုက်တဲ့သူပဲ ကိုယ်ရမှာမို့လား။

“အရံဆိုတော့လည်း ဘာပူစရာရှိလဲ ခရမ်းရယ်၊ အရေးလုပ်ပြီး
ပြောနေရသေးတယ်”

“မင်းမင်း စိတ်ပြောင်းတာ မခံချင်လို့ပေါ့”

“ဒါ သခွားနဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ”

ခရမ်းက မလိုတမာ မျက်စောင်းတစ်ချက်သာ ရွယ်လိုက်ပါသည်။
မဆိုင်ဘူးလို့သာ ပြောတာ....။ သူက ပဉ္စပါပီလို တွေ့သမျှ လူတွေ
ယစ်မူးထွေပြားအောင် ဆွဲဆောင် ဖမ်းစားနေတာ။

“မဆိုင်ရင် နောက်တစ်ခါ သူနဲ့ စကားလုံးဝ မပြောနဲ့”

“ဟယ်...ဒါကတော့ လွန်တာပေါ့ ခရမ်းရယ်၊ လူမှုရေးဆိုတာ
ရှိသေးတာပဲ၊ ငါက သူ နှုတ်ဆက်လို့မှ ပါးစပ်ကြီး ပိတ်ပြီး ပြန်မဖြေရဘူးဆိုတဲ့

သဘောပေါ့”

“သခွားနော်...နင် ကတ်သီးကတ်သတ် လုပ်မနေနဲ့၊ နင့်ကို မြင်တဲ့သူတိုင်း ချစ်တယ် ဆိုပြီး ဘဝင် မြင့်မနေနဲ့”

“သူတို့ဘာသာ ဝိုင်းချစ်တာတော့ သခွားလည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဟယ်”

သခွားက စချင်သလို ပြုံးဖိုးဖြီလေး တမင်တကာ လုပ်ကာ ပြော၏ ။

“ငါက ကြွက်နှစ်ဖွားမို့ မျက်နှာပွင့်တာ၊ လူချစ်လူခင် ပေါတာလို့ ဗေဒင်ဟောတိုင်း ပြောတာပဲ၊ နင်ကတော့ မိန်းကလေး ဖြစ်ပြီး ကျားနှစ်မှာ မွေးတော့ ရုပ်က ခက်ထန်နေတော့ ဘယ်သူမှ အနားမကပ်ရဲတဲ့သဘော”

“တော်စမ်းပါ... အပိုတွေ လာပြောမနေနဲ့”

“ဟိ...ဟိ..ဟိ”

သခွားသည် စိတ်မဆိုးနိုင်ပဲ မျက်စောင်းတွင်တွင် ရွယ်နေတဲ့ ခရမ်းကို အတင်း လိုက်ဖက် ကာ ချော့မော့ နောက်ပြောင်နေတာမို့ တစ်အောင့်ကြာတော့ အဖုအထစ် ပြေကာ နှစ်ယောက်သား လုံးလုံးထွေးထွေး ပြန်ဖြစ်သွားကြတာပဲ။

တစ်ကယ်တော့လည်း အပြင်လူတွေကြောင့် သူတို့ သွေးမကွဲနိုင်တာလည်း အမှန်ပါ။

ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ဆိုးဆိုး၊ နာရီဝက်လောက်ဆို အလိုလို ပြန်ခေါ်မိတာပဲ။ ခရမ်းမှာ အရင်းအချာ ထဲကဆိုလို့ အဒေါ်တစ်ဦးသာ ရှိပြီး အဲဒီ အဒေါ်နှင့်လည်း အတူမနေပါ။ သခွားဟာ သူငယ်ချင်း ဆိုပေမယ့် ခရမ်းအနေနှင့် မိသားစုလိုပဲ ဖြစ်နေပါပြီ။

သခွားအစ်မ မအင်ကြင်းကိုလည်း အစ်မရင်းလို ချစ်ခင်ခဲ့သည်။ အခု မမအင်ကြင်းက အိမ်ထောင်ကျပြီး ၊ သူ့အိမ်ထောင်နှင့် သူ စင်္ကာပူ လိုက်သွားသည်။

ဟိုကို ရောက်နေတာ သုံးနှစ်လောက် ရှိပြီ။ အင်ကြင်းလည်း ချောမော လှပပေမယ့် အငယ် ဖြစ်တဲ့ သခွားရောင်လောက်တော့ မလှပါ။ ငယ်ငယ်က ဓာတ်ပုံလေးတွေကို ကြည့်ရင်ကိုပဲ သခွားက သိသိသာသာ ပိုထင်ရှား ချောမောနေတာ မြင်သာပါသည်။

ခရမ်းသည် မမအင်ကြင်းအကြောင်း တွေးမိတာနှင့် သခွား နောက်လိုက်မိကာ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ရင်း....

“သခွား... မမအင်ကြင်း ဖုန်းဆက်တယ်...သိလား”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ခုနကပဲ”

“ဟုတ်လား....ဘာတဲ့လဲ”

သခွားသည် အိမ်နေရင်း ချည်သားဂါဝန် လိမ္မော်ရောင် ဖျော့ဖျော့လေးကို လဲလှယ် ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ဂါဝန်လေးနှင့်ဆိုတော့ ဆယ်ကျော်သက် ကလေးမလေး တစ်ယောက်နှင့် ပိုတူသွားပါသည်။

ပြီးတော့ ဆံပင်ကို သပ်ရပ်အောင် ပုလဲဆံညှပ် လှလှလေးဖြင့် အသာအယာ ဖွဖွလေး ညှပ်နေသည်။

“ငါ့ကို မပြောဘူး၊ အရေးကြီးတဲ့ ပြောစရာတဲ့၊ ညမှ ဖုန်းပြန်ခေါ်မယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား”

သခွားရောင်က မျက်မှောင်လေး ကုတ်သွား၏ ။

“အဲ့ဒါ နင်မေ့ပြီး အောက်မဆင်းသွားနဲ့ဦး”

“အင်းပါ... မမအင်ကြင်း ဖုန်းမဆက်တာ ကြာပြီ၊ ငါလည်း စကားပြောချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ကဲပါ...မောလိုက်တာ၊ ခရမ်း ငါ့ကို

ရေတစ်ခွက်လောက်”

“ဪ... ဒါလေး ဖွင့်သောက်ရတာ ကိုပဲ တစ်ဆင့် ခိုင်းနေသေးတယ်”

“ငယ်ကျွန်ကြီး... သောက်တော်ရေ ဆက်သစမ်း”

“ငပေါမ”

“ဟီး...ဟီး”

ခရမ်းက ရေသန့်စက်လေးထဲမှ ရေတစ်ဖန်ခွက် ဖွင့်ထည့်၍ သခွားကို လှမ်းပေးလိုက်၏။ စက်ကလေးထဲက ကျလာတဲ့ ရေက အနေတော် အေးမြမြလေးပါ။

“တော်ပြီလား”

ခရမ်းက ရွဲ့မေး၏။

“ရေက ဝပြီ။ ဒါပေမယ့် ဗိုက်ဆာတယ်၊ ထမင်းစားမယ်၊ နေ့လည်က ရုံးမှာ အဆာပြေ မုန့်ထွက်မစားဖြစ်လိုက်ဘူး... ခရမ်း...ဒေါ်ဒေါင်းကြီး ဘာချက်လဲ”

“မသိဘူး...မနက်က ဟင်းပဲ နေမှာပေါ့”

“ဟင်...ဘယ်ရမလဲ...ညနေစာတော့ တစ်ခုခု ထပ်ချက်မှာပါ”

ခရမ်းက မျက်နှာရှုံ့ပြသည်။

“ဒေါ်ဒေါင်းရေ.... ဘာချက်လဲ”

“ဟဲ့...အော်မနေနဲ့၊ သွားကြည့်၊ ငါ့အကျွေးတွေ မီးပူတိုက်နေတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ငါ့အဝတ်တွေရော ယူမပေးလိုက်ဘူးလား”

“မပေးပါဘူး...နင့် အဝတ်တိုက်စေချင်ရင် နင်သွားပေးပေါ့”

ဒေါ်ဒေါင်းမှာ သခွားတို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက ထမင်းချက် အိမ်အကူ

ဆိုပေမယ့် အခုတော့ သခွားကိုသာမက ခရမ်းကိုပါ ချစ်ခင် သံယောဇဉ် ဖြစ်နေပါပြီ။

အတူတူ အဝတ်တွေ ပုံပေးလိုက်ရင်တော့ ခရမ်း အဝတ်အစားတွေပဲ အရင်ဆုံး ဆွဲထုတ်ပြီး မီးပူတိုက်ပေးတတ်သည်။ သခွားဟာတွေဆို ခရမ်း အဝတ်ကုန်မှ တိုက်တတ်တာ။

သခွားလည်း လခဘဲ ပေးပေမယ့်၊ ခရမ်းက ဒေါ်ဒေါင်းကို လက်ဖက်ရည်ဖိုး၊ ကွမ်းဖိုး ဆိုပြီး တစ်ထောင်တန် တစ်ရွက် တစ်ရွက် ခဏ ခဏ ပေးတော့ သူ့ကို ပိုအရေးသယ်ပြီး မျက်နှာ လုပ်တော့တာပေါ့။

ခရမ်းက နည်းနည်းတော့ လက်ဖွာသည်။ ဖွာလည်း ဖွာမယ်လေ။ သူက မိဘတွေ ထားရစ်ခဲ့တဲ့ ခြံနှင့် တိုက်ကို ငှားပြီး၊ ရတဲ့ ပိုက်ဆံ အကြိုက် သုံးစွဲနေရတာ ကိုး။

သခွားကတော့ မမအင်ကြင်း ပို့ပေးတဲ့ ငွေနဲ့ပဲ အိမ်စားရိတ်ကို တိုင်းတာ သုံးစွဲရသည်။ အိမ်က ဆယ့်ခုနစ်ပေ၊ ပေခြောက်ဆယ် နှစ်လွှာမို့ ခရမ်း လာနေလည်း အကျယ်ကြီးပါ။

အောက်ထပ်မှာ အလူမီနီယမ်နှင့် အခန်းနှစ်ခန်း ကန့်ထားသည်။ ဒေါ်ဒေါင်းက အပေါ်ထပ် လှေကားခွင်လေး အောက်က စတိုခန်းလို သဘောမျိုး အခန်းလေးထဲမှာပဲ အိပ်သည်။ အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်မှာ ဘယ်သူမှလည်း မနေ။ ပစ္စည်းလည်း သိပ်မရှိ။

ဒါကြောင့် ဒီတစ်ခါ မမအင်ကြင်း ဖုန်းဆက်ရင် အပေါ်ထပ် တစ်ထပ်ကို ငှားလိုက်ဖို့ ပြောကြည့်ရမည်။ ကိုယ်လည်း သုံးမှ မသုံးတာလေ။ မမအင်ကြင်းတို့ လင်မယားလည်း လောလောဆယ် ဒီကို ပြန်လာဖို့မှ မရှိသေးတာ။

သခွားမှာ ခရမ်းလည်း အဖော်ရှိနေတော့ အဆင်ပြေနေသည်။ ခရမ်းက သူ စားချင်တာ ရှိလျှင် ဒေါ်ဒေါင်းကို ဈေးဖိုး သပ်သပ် ထပ်ပေးပြီး ဝယ်ခိုင်း၊ ချက်ခိုင်းတတ်သည်။ သူက အကောင်း ကြိုက်သူမို့ ဆိုင်ကနေလည်း ဘဲကင်မှာလိုက်၊

ဘဲပေါင်းမှာလိုက်၊ ယိုးဒယားဟင်းချို မှာလိုက်၊ ကြက်ကင် မှာလိုက်
လုပ်တတ်သေးသည်။

သခွားရောင်က မီးပူတိုက်စရာ အဝတ်တွေ ထည့်ထားတဲ့
ပလတ်စတစ်ပုံးကို သယ်မသွား၏ ။

“ဒေါ်ဒေါင်း...ဒီမှာ သခွား အဝတ်တွေ”

“ဟယ်တော့ အများကြီး ကျန်နေပါလား”

“ကျန်တာ မဟုတ်ဘူး.... သခွား အဝတ်က အခုမှ စ တိုက်ရမှာ”

“လက်အံတွေတောင် သေနေပြီ သမီးရေ၊ ညဖက်မှ တစ်သုတ်ခွဲပြီး
တိုက်တော့မယ်”

“ဒေါ်ဒေါင်းကြီးက လုပ်ပြီ.... သခွား ယူနီဖောင်းတွေက အရေးကြီးတဲ့
ဥစ္စာ၊ ညကျ မီးပျက်ရင် နောက်နေ့ကို အော်တိုမစ်တစ် ရွှေ့လိုက်ဦးမှာမို့လား ...
သိသားပဲ”

“မရွှေ့ပါဘူး... ယူနီဖောင်းလေးတွေ တိုက်ပေးထားမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“အခု အရင်တိုက်နော်”

“အေးပါဟယ်”

ခရမ်းသည် သူတို့ပြောတာတွေ နားထောင်ပြီး၊ ပြုံးစိစိလေးနှင့်
သဘောကျနေပါသည်။ ပြီးလျှင် ဒေါ်ဒေါင်း မီးပူတိုက်ပြီးသား သူ့အဝတ်အစား
တစ်ထပ်ကြီးကို သယ်ဆောင်၍ ဗီရိုထဲသွား သိမ်းသည်။

“ဒေါ်ဒေါင်း ... ဟင်းက ဘာလဲ”

“မနက်က ဟင်းပဲလေ၊ ငါးဖယ် ငါးဆုပ်၊ မရမ်းသီးထောင်း၊
ပန်းပွင့်ကြော်နဲ့တို့စရာလေ ...”

“တော်ပါတော့ ... ဒါကြီးပဲ”

“သခွားက ဘာစားချင်လို့လဲ”

“ခရမ်း ... နင်ရော ဒါနဲ့ပဲ စားမှာလား”

“အေးပေါ့”

ခရမ်းအဖြေကြောင့် သခွား မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွားရသည်။ မနက်
တစ်နပ်စားပြီးသားဟင်း တွေပြန်မစားချင်ပါဘူး။ ညစာဆို အသစ်ထပ်စားရမှပေါ့
... ။

“ဒါကြီးက မကောင်းပါဘူး ... ဘဲကင်ဝယ်ရင် မိုက်တယ် ... မရမ်း
ဝယ်လိုက်ဟာ ... ”

“ငါက ခေါက်ဆွဲသုပ်စပ်စပ် စားချင်တာ”

“ဒေါ်ဒေါင်း လုပ်ပေးမယ်လေ... အိမ်မှာ ခေါက်ဆွဲခြောက်တွေ
အဆင့်သင့် ရှိသားပဲ... ဂေါ်ဖီတို့၊ ငါးဖယ်တို့၊ နံနံပင်တို့ အဆာပလာတွေလည်း
အကုန်ရှိတယ်၊ ဘာမှ ဆင်းဝယ်စရာ တောင် မလိုဘူး၊ အခု ထ သုတ်လိုက်ရင်
ဆယ့်ငါးမိနစ်ပေါ့”

“ဒေါ်ဒေါင်းနော်... ဒီမှာ မီးပူတောင် မတိုက်ရသေးဘူး၊ သူ့အသုပ်ကို
ပြေးလုပ်မယ် မစဉ်းစားနဲ့”

“ခဏလေးပါ သမီးရဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ...သခွားရယ်၊ နင်လည်း ဗိုက်ဆာပြီဆို၊ မီးပူတိုက်တာက
နောက်မှ ဆက်တိုက်လို့ ရတာ ပဲ ဥစ္စာ”

“အသုပ်ကြီးက စားရဦးမယ်... မကြိုက်ပါဘူး”

သခွားက လေသံပျော့နှင့် ရေရွတ်ရင်း မျက်စောင်း ထိုးလိုက်ပါသည်။

နှစ်မဲတစ်မဲမို့ ဒေါ်ဒေါင်းက ပလပ်ဆွဲဖြုတ်ပြီး မီးဖိုချောင် သွားဖို့ လှစ်ခနဲ ပြင်သည်။

ခရမ်း စားချင်တာဆို သူဟာ မြန်မြန် လုပ်ပေးတာ မျက်နှာ လိုက်တတ်သည်။ အိမ်မှာတော့ ခရမ်းကို ဦးစားပေး ချစ်ခင်ရအောင် ခရမ်းက အစွမ်းကုန် ကြိုးစား ဖန်တီးထား၏ ။ ဒေါ်ဒေါင်းကြီးကို သူ့အကြိုက်လိုက်ကာ ပေါင်းထားသည်။

အခုနောက်ပိုင်း ကုမ္ပဏီ အလုပ်က ထွက်ပြီး၊ တစ်ပတ် ငါးရက် သင်တန်းချိန်လေးသာ အပြင်ထွက်သဖြင့် သူက အိမ်မှာ နေချိန် ပိုများလာပြီး ဒေါ်ဒေါင်းနှင့် ပို အဖွဲ့ကျအောင် လုပ်ထားတယ် ဆိုတာ သခွားလည်း ရိပ်မိပါသည်။

ဒေါ်ဒေါင်းက ခူးရင်းသီး စားချင်လိုက်တာဆိုရင် သွားဝယ်၊ ရေခဲသုတ် စားချင်လိုက်တာ၊ ဖာလူဒါ သောက်ချင်လိုက်တာ၊ ဒန်ပေါက် စားချင်လိုက်တာ ဆိုရင်လည်း သွားဝယ်... သွားဝယ် ဆိုပြီး ပိုက်ဆံ ချက်ချင်း ထုတ်ပေးတော့ ဟိုကလည်း မသိမသာတော့ ရောင့်တတ်ချင်လာပြီပေါ့။ သခွားဆီကတော့ ဒါမျိုးတွေကလည်း မလာ၊ စားချင်တာကိုလည်း မပူဆာ၊ မတောင်းဆိုရဲ။

သခွားနဲ့တော့ မှန်တန်း ဆက်ဆံပြီး၊ ခရမ်းကိုတော့ ဒေါ်ဒေါင်းက ပိုပြီး ပြောရဲ ဆိုရဲ ရှိ၏ ။

ဖြစ်နေပုံက ကိုယ့်လူ သူ့ဖက်သား ပုံစံလေ။

သခွားက ထ ထွက်သွားတော့ ဒေါ်ဒေါင်းကို ဘာရယ်မဟုတ် မကြည်မလင် လိုက်ကြည့်မိရင်း၊ ခေါင်းပေါ် တပ်ထားတဲ့ ရွှေရောင် ကလစ်လှလှကို သတိပြုမိသည်။

“တယ် ဟုတ်နေပါလား၊ အကောင်းစား ကလစ်ကြီး၊ နင် ပေးလိုက်တာလား ခရမ်း”

“အေး”

“သူနဲ့ လိုက်တာကိုလည်း ပေးဦးမှပေါ့၊ ဒီလောက်ကြီး
ဖန်စီကျနေတာတွေ ဆိုတော့ ကလေးကလားနဲ့”

“သူ ကြိုက်လို့ သူ တပ်တာပဲ”

“နင် လုပ်ရင်တော့ ဒေါ်ဒေါင်း ပျက်စီးမှာပဲ၊ အခု အိမ်နေရင်းလည်း
မိတ်ကပ်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေနဲ့ ဖြစ်လာပြီ၊ လက်သည်းလည်း အရှည်ထားလာပြီ၊
လက်သည်းနီ ပုလင်းတွေ နင်ပေးတာဆို”

“အေးလေ... ငါ စေတနာရှိလို့ ငါ ပေးတာပဲ”

“သူ တစ်သက်လုံးက သနပ်ခါးပဲ လိမ်းတတ်တဲ့ ဥစ္စာ”

အခုနောက်ပိုင်း ဒေါ်ဒေါင်းလည်း အလွန် လှချင်လာပါသည်။ အသက်
ငါးဆယ်နား ရောက်မှ နားကွင်းကြီးကြီး ပန်လိုပန်၊ ခရမ်းပေးတဲ့ တီရှပ်လစက
ဝတ်လိုဝတ်၊ အိမ်နေရင်းလည်း မိတ်ကပ်တွေ နို့ရည်တွေ ပြာနှမ်းနေအောင်
လိမ်းခြယ်ပြီး၊ နှုတ်ခမ်းနီ တောက်တောက်တွေ ဆိုး လာတာ သခွား
သတိထားမိသည်။

ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ ခရမ်း မြှောက် မြှောက်ပေးလို့ ပုံပြောင်လာတာ...။

နဂိုက အသားညိုတဲ့ အညာသူဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ အားငယ်ကာ အလှ
မပြင်ရဲတဲ့ ဒေါ်ဒေါင်း ကြီးမှာ အခု တဖြည်းဖြည်း ဆေးဆိုးပန်းရိုက် မျက်နှာ
ဖြစ်လာပြီ။

“နင် စေတနာရှိလည်း အသစ်ဝယ်ပေးပါလား၊ နင် မသုံးတဲ့ ဒီဇာလွန်
မိတ်ကပ်တွေကို သူက နေ့နေ့ညည စွပ်လိမ်းတာ၊ ဘာမှ မသိဘူး၊ အခု သူ့မျက်နှာမှာ
တင်းတိပ်တွေတောင် တော်တော် စွဲလာပြီနော်... ကြည့်လုပ် ခရမ်းရေ”

“ဟား.... ဟား...မတတ်နိုင်ဘူး၊ သူက ပါးပေါ်က တင်းတိပ်ကို
ကွယ်ချင်လို့ကို ပိုလိမ်းနေတာ”

“သူမလဲ ... လှချင်တာ တစ်ခုကွဲပဲ”

“အပျိုကြီးပဲ... ပြင်ပစေ”

“ဟဲ့... ပြင်တိုင်းကောင်းမလား၊ အခု ဘယ်လိုပုံပေါက်နေပြီလဲ ကြည့်ဦး၊
လမ်းထွက်ရင် သူများတွေ ဟားမှာပေါ့”

“အေး...လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က စားပွဲထိုးတွေ သူ့ကို စကြတယ်တဲ့...။
အန်တီက မိုက်တယ် ဆိုလို့ ဟိုနေ့က စိတ်တွေ ဆိုးလာသေးတယ်”

“အေးလေ ... စချင်မှာပေါ့၊ တစ်သက်လုံး အေးအေး ချမ်းချမ်း
နေလာတဲ့သူကို နင် ဟော့ရှေ့ ဖြစ်အောင် သွားမလုပ်ပါနဲ့ဟယ်၊ ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ
ဘာဘာညာဘာ စိတ်ကူးရင် ငါ့ကို မမအင်ကြင်း မမြင်လို့သာပေါ့”

ခရမ်းလှိုင်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သဘောတကျ ရယ်သာ ရယ်နေ၏ ။

သခွားမှာသာ ပူပူပန်ပန် လိုက်ထိန်း၊ လိုက်သတိပေးနေရတာ ။

“နင် မကြိုက်ရင် နင် ပြောထားပေါ့”

“ဪ... သခွားက ခုမှ သွားတားရင် သခွားကိုပဲ စိတ်ပုတ်တယ်
ထင်မှာပေါ့၊ သူ့ကို တားတာထက် နင့်ကို သတိပေးဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်”

“အို... ဒီ အရွယ်ကြီးပဲ ရှိနေပြီ၊ သူ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ သူ လုပ်တာပါ၊ ငါနဲ့
ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

“နင် မြှောက်ပေးလို့ ပိုဆိုးနေတာ”

“ငါက စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ပေါ့နော်”

“ဘာ စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာလဲ၊ မတော်တရော် အကျ...တွေ
ဝတ်ခိုင်းပြီးတော့”

“သူ လိုချင်တယ် တောင်းလို့ ပေးလိုက်တာပါ”

“အရင်က ဘာမှ မတောင်းတတ်ဘူး၊ ငါ ဆင်ပေးတာ ဝတ်လိုက်တာပဲ”

“ဒါကတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ အိမ်ရှင်ဆင်တာ ဝတ်ရတာ ပေါ့၊

ဒါပေမယ့် သူလည်း အဘွားကြီးပုံစံ ပုံတုံးတွေ ဘယ်ဝတ်ချင်ပါ့မလဲ၊ မတတ်သာလို့ ကြိတ်မှိတ်ဝတ်နေရတာ ၊ ကိုရီးယားကားတွေထဲက အဒေါ်ကြီးတွေပုံစံ သူလည်း တွေ့နေတာပဲ၊ ငါ့ကိုတောင် ဖိစကပ် ချုပ်ပေးပါလို့ နင်မသိအောင် ပူဆာနေတာပဲ ကြာလှပြီ”

“ဘုရားရေ... နင် လုပ်တာနဲ့ ပြဿနာတော့ တတ်တော့မယ်နော် ခရမ်း၊ လင်နောက်တွေ ဘာတွေ လိုက်ပြေးရင် ငါ မရှင်းတတ်ဘူးနော်၊ ဒါပဲ... နင့်ကိစ္စ နင်ပဲ ရှင်းရမယ်၊ အဲဒီ ကျမှ ငါ့ခေါင်း ပေါ် ပုံမလာနဲ့”

“ဟဲ...ဟဲ... ဒီလောက်တော့ မဆိုးပါဘူးဟယ်၊ ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်စမ်းပါနဲ့၊ သူ လှချင်တာ ရိုးရိုး လှချင်တာပါ၊ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းတတ်တဲ့ အရွယ်မျိုးပဲ၊ ဘာပူစရာ လိုလို့လဲ၊ သူများတွေ ဒီအရွယ်ဆို မြေးတောင် ချီနေပြီပဲဟာ”

“အေး ... ပြောမရရင်လည်း ဆက်သာလုပ် ခရမ်းရေ၊ စိတ်ညစ်တယ်... ကျေးဇူးပြုပြီး လက်သည်းတော့ အရှည်မထားခိုင်းပါနဲ့၊ အိမ်မှာ သူပဲ ချက်ပြုတ်နေတာ၊ နင် သိရဲ့သားနဲ့ ... နင် လက်သည်းနီ မသုံးတာရှိရင် ငါ လွှတ်ပစ်ပေးပါ့မယ်၊ ဒေါ်ဒေါင်းကြီးတော့ မပေးစမ်းပါနဲ့ဟယ်”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ အဲဒါ တစ်ခုတော့ ငါလည်း မကြိုက်ပါဘူး၊ သူ့ကို ပြောထားမယ်၊ ငါ ပြောရင် ရပါတယ်”

ခရမ်းက သူ ပိုင်ကြောင်း ထပ်ကွန့်ပါသေးသည်။ တကယ်ပဲ နားကြားပြင်းကပ်စရာ...။

ဒေါ်ဒေါင်းရဲ့ ဆီချက်နဲ့ သင်းလာချိန်မှာ သခွားက မီးဖိုထဲ အမြန်ပြေးသည်။ ခေါက်ဆွဲသုပ် ကို ကိုယ့်ဘာသာ နယ်စားမှ ဖြစ်တော့မှာ။

သူများ နယ်ဖတ်ပေးတာ သခွား မကြိုက်။ လက်အိတ် မစွပ်ဘဲနဲ့များ
နယ်လိုက်ရင် လုံးဝ စားလို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ပါ။ သခွားက အင်မတန်
အသန့်ကြိုက်သူ ဖြစ်သည်။

ခရမ်းကတော့ အဲလောက် ချေးမထူ။

သူ့ရှေ့ကို ပန်းကန်လှလှနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် လာချလိုက်ရင် ပြီးပြီ။

တူတစ်စုံ ဆွဲပြီး ဟန်ပါပါလေး စားလိုက်မှာပင်...။

“သခွားရဲ့ အသုပ်ကို မနယ်ဘူးနော်၊ သခွားဘာသာ စိတ်ကြိုက်
ထည့်သုတ်မှာ”

“အေးပါ ... မနယ်ပါဘူး”

ဒေါ်ဒေါင်းက ဘဲဥတွေ၊ ငါးဖယ်ကြော်တွေ ခရမ်း ပန်းကန်ထဲသို့
ခပ်များများ ညှပ်ထည့်နေ၏ ။

စေတနာတွေ ဗရပွနဲ့လေ...။

သခွားလည်း အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ သူ ပြင်ထားတဲ့
ပန်းကန်မောက်မောက်ကြီး အပြည့်ကိုပဲ မသိယောင်ဆောင်၍ ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ မှားမယ် အဲဒါ ခရမ်းလေး ပန်းကန်”

ခရမ်းကိုများ ခရမ်းလေးတဲ့။

အခေါ်အဝေါ်ကိုက လာ ... လာချည်သေး...။

“အို.... မမှားပါဘူး၊ အတူတူပဲ ဥစ္စာ၊ ဒေါ်ဒေါင်း သူဖို့ နောက်တစ်ပွဲ
ပြင်သုတ်လိုက်ပေါ့၊ ဒါလေးများ”

သခွားက ပြုံးစိစိနှင့် အဆင့်သင့် နယ်ရုံပဲ ကျန်တဲ့ ပန်းကန်ကို မ
လာပါသည်။

ဒေါ်ဒေါင်းကြီးမှာ ဘာမှ ထပ်မပြောသာ။ သခွားကသာ သဘောတကျ
တဟိဟိ ကြိတ်ရယ် လိုက်ပါသည်။

*

အခန်း(၂)

ညပိုင်းမှာ ခရမ်းက အခွေဆိုင်က ငှားထားတဲ့ မြန်မာကားခွေတွေ သွားအပ်ဖို့ ဆင်းသွားတဲ့ အချိန်မှာပဲ စင်္ကာပူက ဖုန်းဝင်လာခဲ့သည်။

“ခွားရေ... ဘယ်လိုလဲ... နေကောင်းတယ်မို့လား”

“အင်း... မမတို့ရော”

“အားလုံး အိုကေပဲ...၊ အဆင်လည်း ပြေတယ်၊ အခု မမသုံးဖို့ ကားတစ်စီးတောင် ကိုကြီးက ထပ်ဝယ်ပေးထားသေးတယ်”

“ဟယ်... ဒါဆို မိုက်တာပေါ့”

“ခွား ... အစ်ကိုကြီးလည်း ကုမ္ပဏီမှာ ရာထူးတိုးသွားပြီ၊ သိလား”

“ဒါကြောင့် မမအင်ကြင်း ပျော်နေတာပေါ့”

“ပျော်နေတာက ငါ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ခွားရေ၊ နင့် ကိစ္စ နင့်ကိစ္စ”

“ဟင်”

မမအင်ကြင်း စကားကို နားမလည်။

“စင်္ကာပူမှာ ကိုကြီး ဖွင့်ထားတဲ့ အန်ကယ်ဦးကျော်မောင်ကို ခွား သိတယ် မဟုတ်လား”

ဦးကျော်မောင် ...။

မသိပဲ ရှိမလား။ မမအင်ကြင်း ယောက်ျား ကိုမြတ်သူရကို စင်္ကာပူမှာ အလုပ်အကိုင် ကောင်းကောင်းရအောင် စီစဉ်ပေးတဲ့ သူ။ ဟိုမှာ အခြေကျနိုင်အောင်

အစစအရာရာ ကူညီ ပံ့ပိုးပေးခဲ့တဲ့ သူပဲ

မမတို့ ဇနီးမောင်နှံအတွက် ဧရာမ ကျေးဇူးရှင် တစ်ယောက်ပါ။

“သိတယ်လေ... ဘာလို့ မေးတာလဲ ဟင်”

“နင်တော့ ပွတာဘဲ သခွားရေ၊ အန်ကယ်လ်ကျော်က သူ့သားနဲ့ နင့်ကို သဘောတူတယ်တဲ့၊ ငါ့ဆီမှာ ခွင့်ပြုမှာလားလို့ မေးနေတယ်”

“ဟင်”

မထင်မှတ်သော စကားမို့ သခွား မျက်နှာလေး နွေးခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“လူကောင်းသူကောင်းလေးတွေ့ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးဟဲ့၊ ခွားလင်ကောင်းသားကောင်း ရဖို့က မမအင်ကြင်း တာဝန်ပဲလေ၊ တို့ညီအမတွေ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောရအောင်၊ ရန်ကုန်မှာ ခွားကို ထားခဲ့ရတာ လုံးဝ စိတ်မချဘူး၊ မတော်တရော် ကောင်တွေနဲ့ မတော်တဆ တွေ့သွားမလား မမမှာ အမြဲတမ်း စိတ်ပူနေရတယ်၊ ကိုယ်ကလည်း မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေပြီး ကိုယ်တိုင် စီမံပေးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ အခုတော့ ကံကောင်းတာပဲ၊ အန်ကယ်လ်ကျော်က အင်ကြင်း ညီမကိုပဲ ချွေးမ တော်မယ်တဲ့၊ ဟင်း ... ဟင်း လူကိုတောင် မတွေ့ဘူးဘဲ ဓာတ်ပုံလေး မြင်တာ နဲ့တင် မမဆီ တောင်းတော့တာ၊ သူ့သားက ဘွဲ့ရပြီး ကုမ္ပဏီ ထောင်ထားပြီ”

“စင်္ကာပူမှာပဲ မဟုတ်လား၊ သခွားက ဒီမှာပဲ နေမယ့်သူနော်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မမ ငြင်းလိုက်တယ် မို့လား”

“အမယ်လေး.... ဒီအခွင့်အရေးကြီးကို ဘယ်သူက ငြင်းမှာလဲ၊ ခွားနော် စကားတောင် မစရသေးဘူး၊ ပုတ်ထုတ်မယ် မကြုံနဲ့၊ နင်လည်း တစ်သက်လုံး အပျိုကြီး လုပ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အချိန်တန်ရင် အိမ်ထောင်ပြုမှာပဲ၊ ခွားမှာ အားကိုးအားထား လိုတယ်၊ ခွားက အခုဆို ကျောင်း လည်း ပြီးနေပြီ၊ ဟိုက ခွား

ထက် ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်လောက်တော့ ပိုကြီးမယ်၊ နာမည်ကလည်း မိုက်တယ်၊
ဖိုးကောင်းကင်တဲ့....၊ မန္တလေးမှာပဲ နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့အဖေဆီ လာလိုက်
သွားလိုက် လုပ်နေတာ၊ သူ့ကိုတော့ ငါ ကောင်းကောင်း သိပါတယ်၊
သူဌေးသားလို့တောင် မထင်ရဘူး၊ မာန်မာနကင်းပြီး ရိုးသားတယ်၊ ပညာလည်း
တော်တယ်၊ ဒီလို လူမျိုး ခွား ရှာလည်း တွေ့မှာကို မဟုတ်ဘူး၊ သိလား မမပြောတာ
ယုံ....”

သခွားသည် ဒီအစ်မကို ရိုသေ လေးစားလို့သာ ၊ ပြောသမျှ နာခံ
ခေါင်းညိတ်တတ်မြဲ ရှိခဲ့လို့သာ ဘာမှ သိပ်ဆင်ခြေ မပေးရဲသော်လည်း ဒီတစ်ခါ
အစီအစဉ်ကိုတော့ ဖြင့် ဆင်ခြေလေး အထွန့်တတ်ချင်တာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့် မျက်နှာလေး ရှုံ့မိရင်း နည်းနည်းပါးပါး အရဲစွန့်လျက်

“မမရယ်.... မမတို့သာ အန်ကယ်လ်ဦးကျော်မောင် မိသားစုနဲ့
ရင်းနှီးတာ၊ သခွားက သူ့ကို တွေ့ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ သခွားလည်း
အဲဒါတွေ မစဉ်းစားချင်သေးဘူး၊ ဒီလိုပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သေးတယ်”

သခွားလည်း အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စမှာတော့ ကိုယ့်သဘောကျ
ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ၊ ကိုယ်နှစ်သက်တာမှ လက်တွဲချင်စိတ် ရှိသည်။

အချစ် မပါဘဲနှင့် ဘဝအတွက် အားကိုး အားထား လိုအပ်ချက်
တစ်ခုအရတော့ လက်တွဲဖော် မလိုချင်။

“အမယ်လေးနော်၊ ဘာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လဲ၊ ခွား နော်၊ မမက
ကောင်းတာ စီစဉ်တာ နာခံဖို့ပဲ စဉ်းစား၊ ဘာမှ ဆင်ခြေပေးမနေနဲ့၊ ဖိုးကောင်းကင်လို
ယောက်ျားမျိုးကို လိုချင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေမှ အများကြီး၊ ငါ့ညီမလေး
ကံကောင်းတာကို ဂုဏ်ယူတတ်စမ်းပါဟယ်၊ စိတ်ကူး မလွဲနဲ့... မမှားနဲ့တော့၊ အခု
ကိုဖိုးကြီးက ရန်ကုန်လာရတော့မှာ”

“ဟင်”

မမ စကားကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။

သူမက ဒီကိစ္စ အခုချက်ချင်း အကောင်အထည် ဖော်မှာဟု လုံးဝ မထင်။
စကားအဖြစ် ကမ်းလှမ်းထားရုံလောက်ပဲ ထင်တာ။

“တောင်ဒဂုံက စက်မှုဇုန်မှာ သူတို့ရဲ့ အအေးခန်း စက်ရုံတစ်ခု
အသစ်ဆောက်နေတာ၊ အဲဒါကို ကြီးကြပ်ဖို့တဲ့။ သူ ဟိုတယ် တတ်နေမှာစိုးလို့ မမက
ကမန်းကတန်း အခန်းပို ရှိတယ် ပြောရတာ ၊ ခွားတို့မှာလည်း မိန်းမသားချည်းပဲ
နေတာ မဟုတ်လား၊ အပေါ်ထပ် တစ်လွှာမှာ ကိုဖိုးကြီး လာနေလိမ့်မယ်၊
ကြားလား...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခွားနဲ့ မပတ်သက်ဘူးဆိုရင်တောင် မမတို့က အန်ကယ်လ်ကျော်
သားကို ကုညီပေးရမယ့် ဝတ္တရား ရှိတယ်၊ သူတို့ ကျေးဇူးတွေက တို့အပေါ်မှာ
အများကြီး၊ စားရေး သောက်ရေးကိုတော့ အိမ်မှာပဲ စီစဉ်ပေးလိုက်၊ ဒေါ်ဒေါင်းကို
ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေး ချက်ခိုင်းနော်၊ ဈေးဖိုးလည်း ပိုထုတ်ပေးလိုက်၊ သိလား။”

မမအင်ကြင်းက အိမ်သုံးစရိတ်အတွက် ဘဏ်မှာလည်း
ထည့်ပေးထားခဲ့ပါသည်။

လစဉ်လည်း ဟိုကနေ ပို့ပေးသည်။ သို့ပေမယ့် သခွားက အပိုမသုံးပဲ
ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် စိစစ်ကာ လိုတာပဲ သုံးစေသည်။

ပို့ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ စိစစ်ကာ လိုတာပဲ သုံးစေသည်။

သူမက လစဉ် စုဖို့ သပ်သပ် ဖယ်ထားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ အဲဒါအတွက်တော့ စိတ်ချပါ”

“အဲဒါအတွက် စိတ်ချ ဆိုတော့ ဘာအတွက် စိတ်မချရဘူးလဲ၊ သခွားနော်
.... နင့်လေသံကို ငါ သိတယ်၊ ကိုဖိုးကြီးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံနော်၊

သူလည်း လူကြီးသူကောင်း သားတစ်ယောက်ပါဟယ်၊ နင်တို့ နီးနီးစပ်စပ်
နေကြတုန်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကဲခတ် လို့လည်း ရတာ ပေါ့။ သူက
မွန်မွန်ရည်ရည် သားသားနားနား ပါ။ ရပ်လည်း မဆိုးပါဘူး၊ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ်
စဉ်းစားလို့ရမှာပါ။ နင် သူ့ကို တွေ့ရင် ငါပြောတာ လက်ခံမှာပါ ခွားရယ်၊
ကြည့်လိုက်ဦး၊ နောက် တစ်ပတ်ထဲမှာပဲ သူ ရန်ကုန် လာလိမ့်မယ်၊ ခွားနဲ့ ပြောပြီးရင်
ဒေါ်ဒေါင်းကို ခဏပေး၊ မမ ဒေါ်ဒေါင်းကိုလည်း မှာစရာတွေ ရှိသေးတယ်၊
ဧည့်သည်ကို သေချာ ဧည့်ခံဖို့၊ တာဝန်ကျေဖို့၊ ခွားလည်း ဘေးကနေ
ကြည့်ပေးဦးနော်၊ အဆင်မပြေတာ ရှိရင်လည်း မမဆီ လှမ်းပြောပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အင်း ... အဆင်ပြေမှာပါ”

သခွားက မမအင်ကြင်းနှင့် ပြောပြီးနောက် ဒေါ်ဒေါင်းကို
လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ခရမ်းနှင့်က ညနေတုန်းက ပြောပြီးပြီ။ မမအင်ကြင်း ခရမ်းကိုရော
ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်သေးလား မသိ။ သခွားသည် ဖိုးကောင်းကင်ကိစ္စကို
ကြားလိုက်ရပြီးကတည်းက စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေသည်။

ကိုဖိုးကြီး ဆိုတာက ရိုးရိုးတန်းတန်း အသိမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဆိုလျှင်
ကိစ္စမရှိ။ သူမ ဝမ်းပန်းတသာ ပျူပျူဌာဌာ ဖော်ရွေဖို့ အသင့်ပါ။

ဒါပေမယ့် အခုဟာက ရိုးရိုး မဟုတ်ပဲ သခွားနှင့် သဘောတူတာတဲ့။

ပြဿနာပဲ...။

ဘယ်လို လုပ်ရပါ့ ...။

သူက ဒီမှာ နေပြီး သခွားကို အကဲခတ်ဦးမှာဆိုပဲ။

သခွားရောင် စိတ်တွေ ကျဉ်းကျပ် ညစ်ညူးလာသည်။

ဒါတွေ မစဉ်းစားချင် ...။

ရည်းစားမထားချင်သေးလို့ စိတ်ဝင်တစား ချဉ်းကပ်လာတဲ့ သူတွေကိုတောင် ဘယ်သူမှ လက်မခံဖြစ်သေးတာ ကြည့်လေ။

အခုတော့ ရည်းစားရှိရင် အကောင်းသားဟု တွေးမိလာသည်။ ကိုယ်မသိတဲ့ သူစိမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် စဉ်းစားကြည့်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်။ ကုမ္ပဏီ ရုံးမှာပင် သူမကို စိတ်ဝင်တစား ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေတဲ့ ယောက်ျားလေး သုံးလေးယောက် ရှိနေသည်။

သန်းထိုက်၊ ဇော်ဝင်း၊ အေးကို...။

ဒီ သုံးယောက်က အသည်းအသန်...။

အင်း အရင်က မသိဟန်ဆောင် လျစ်လျူရှုခဲ့မိတာ မှားပြီလား နောက်ကျသွားပြီ လား...။

ဒီအချိန်မှာ ရည်းစားရှိပြီးသား ဆိုလျှင် မမအင်ကြင်း ခုလို စီစဉ်လို့ ရမှာမဟုတ်။

အခုတော့ သခွား သိပ်ညံ့သလို ဖြစ်နေပါပြီ။

မယူချင်ပါဘူး၊ အဲဒီ ဖိုးကောင်းကင် ဆိုတဲ့ လူကြီးကို...။

နာမည်ကိုက အထက်စီးနဲ့။

သူ့ဘာသာ သူဌေးသား ဆိုတော့ရော အထင်ကြီးရမှာလား။ ကိုယ်ပိုင် ကုမ္ပဏီနဲ့ ဆိုတော့ရော မက်မောရမှာလား။

အန်ကယ်လ်ဦးကျော်မောင်ရဲ့ သားမို့ မမအင်ကြင်းက အခါအခွင့် သင့်တုန်း ကျေးဇူး ဆပ်ချင်၊ ကူညီချင်တယ်ဆိုရင် ဒီတိုင်း ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ပစေပေါ့။

သခွားသည် ဝရံတာမှာ တစ်ယောက်တည်း ထွက်ထိုင်ရင်း ထိုကိစ္စကို အပြင်းအထန် စဉ်းစားနေမိ၏ ။

အခန်း(၃)

ဒေါ်ဒေါင်းက အပေါ်ထပ် သွားရှင်းကာ အိပ်ရာပြင်ပေးတာ၊

စားပွဲကုလားထိုင် တစ်ချို့ ရွှေ့သယ်ပေးတာတွေ လုပ်နေသည်။

သခွားရောင်နှင့် ခရမ်းမှာ ကူစရာ ရှိတာ ကူသယ်ပေးပြီးတာနှင့် နှစ်ယောက်သား တတွတ်တွတ် လုပ်နေမိ၏ ။

“လာမှာကတော့ ရွှေ့မင်းသားပဲ၊ ဟူး ... မောလိုက်တာ”

“နင်က ပါးစပ်ကလေးက မောတာပဲ ပြောတာ၊ ငါ ဘယ်လောက် စိတ်ရှုပ်နေလဲ နင် မသိဘူး ခရမ်းရေ”

“မမအင်ကြင်း စီစဉ်တာ ကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲ၊ ဘာ စိတ်ရှုပ်စရာ ရှိလဲ”

“ဘာကောင်းတာလဲ ဘုမသိဘမသိနဲ့ ငါက ယောက်ျား ယူရမှာလား၊ အိမ်ထောင်ရေး ဆိုတာ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ အရေးကြီးဆုံး အချိုးအကွေ့ဟဲ့၊ လွယ်လွယ် ဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူး”

“သခွားရယ် ... နင်က ကြိုပြီး စိတ်ပူနေပြန်ပါပြီ၊ အရင်ဦးဆုံး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လေ့လာရဦးမှာပဲ၊ ချက်ချင်းကြီး စီစဉ်တာမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ နင့်ဆီမှာ အခွင့်အရေး အပြည့် ရှိနေတာပဲ၊ သင့်တော်ရင် စဉ်းစားရမှာပေါ့”

“နင် စဉ်းစားပါလား”

“ဪ ... ငါ စဉ်းစားဖို့ လိုခဲ့ရင် စဉ်းစားမှာပေါ့၊ အဲဒီ လို လူစားမျိုးပဲ ရှာနေတာ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်နော်”

သခွားသည် မေးစေ့လေးကို ပွတ်ရင်းအကြံထုတ်သည်။

ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တို့ရေ ... မြန်မြန် ထွက်စမ်းပါဦး။

မမအင်ကြင်း စီစဉ်တဲ့ ကိုဖိုးကောင်းကင် ဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်
အလုပ်အကိုင်နဲ့ ချမ်းသာ ပြည့်စုံတဲ့သူ ...ခရမ်းနှင့်ဆို အံ့ကိုက်ပေါ့။ သူလည်း
ဒါမျိုးရှာနေတာပါလို့... ပြောနေပြီပဲ။

“ခရမ်း”

သခွား ခေါ်သံလေးမှာ အားတတ်သရော စိတ်လှုပ်ရှားသံ ဖြစ်နေ၏ ။

ခရမ်းက သခွားမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

မျက်နှာ အမူအရာလေးက တစ်မျိုးဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။
သခွားရဲ့ဟန်ပန်လေးမှာ ပင် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ပါဝင်နေသည်။

“ခရမ်း ... ငါ့နေရာမှာ နင် နေပေးလိုက်ရင်ရော”

“ဘယ်လို”

“နင်က သခွားရောင် လုပ်လိုက်ပေါ့”

ခရမ်း မျက်လုံးပင့်သွား၏ ။ အံ့အားသင့်သွားပုံလည်း ရသည်။

“ရမယ် အားကြီးကြီး၊ ဟိုက နင့်ကို သိမှာပေါ့”

“သူက သခွားကို မမြင်ဖူးတာ၊ လူချင်း ချိန်းထားရင် ဖြစ်ပါတယ်၊
သူမှမသိတာ၊ နင့်ကို သခွားရောင် ထင်ရင် ပြီးပြီပေါ့”

“ဪ... ညာဖို့ စိတ်ကူးနေတယ်၊ အိမ်မှာ ဒေါ်ဒေါင်း လည်း ရှိတဲ့ ဥစ္စာ”

“ဒေါ်ဒေါင်းကို ဘာမှ မပြောဖို့ ကြိုပိတ်ထားမှာပေါ့၊ နင့်ဒေါ်ဒေါင်းကြီးကို
နင် ပိုင်ပါတယ် ခရမ်းရယ်၊ ကြည့်ကျတ် မှာထားလိုက်ပေါ့”

“မမအင်ကြင်းလည်း ဖုန်းဆက်နေမှာပဲ”

“ဖုန်းဆက်ရင် ငါပြောမှာပေါ့ဟဲ့၊ ဒါကို ဘာမှ ပူမနေနဲ့၊ နင် သခွားရောင် လုပ်ဖို့သာ စဉ်းစား၊ သူက နင့်ကို အကဲခတ်မှာ၊ နင်နဲ့ပဲ စကားပြောမှာ၊ ဟိ ... ဟိ အခုမှပဲ အကြံထွက်တော့တယ်”

“အံမယ်မယ် ... ငါမှ လက်ခံပါတယ်လို့ မဆုံးဖြတ်သေးတာ”

“လက်ခံလိုက်ပါ ခရမ်းရယ် ... နင်နဲ့ဆို တစ်ခါတည်း အိုကေမှာပါ”

“ပြဿနာတတ်ရင် ဘယ်လို ရှင်းမလဲ”

“ဘာမှပြဿနာ တတ်ဖို့ မရှိပါဘူး၊ သူက နင့်ကြိုက်လို့ နင့်ယူမှာဆို ဘာဖြစ်လဲ”

“သူက သခွားရောင်ကိုပဲ ယူမှာ”

“မယူပါဘူး၊ ခရမ်းကိုပဲ ယူမှာ”

“ကြည့်စမ်း၊ လူကို ပေါပေါလေး နေလိုက်တာ၊ ဟင်းရွက်ကန်စွန်းများ မှတ်နေလား”

“ကန်စွန်းရွက်လောက်တော့ မမှတ်ပါဘူး၊ ဘူးသီး ခရမ်းသီးလောက်တော့ သဘောထားပါတယ်”

“ဟင်... သခွားမ... နင်လည်း သခွားသီးပဲ၊ ဘာထူးလဲ ... အတူတူပဲ”

“မတူဘူး.... ငါက ရွှေသခွား၊ ရှယ် ...”

“တစ်လုံးမှ ငါးဆယ်”

“မရဘူး၊ နင် သွားဝယ်ကြည့်ဦး၊ ဒီကနေ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေက ရွှေခေတ်”

“သခွား၊ နင် ပေါ့ရွတ်ရွတ် နောက်တောက်တောက်

လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်၊ မမအင်ကြင်းခဗျာ မျှော်လင့်ချက်နဲ့၊ နင့်ကို
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အိမ်ထောင်ရက်သား ကျစေ ချင်လွန်းလို့ကို ဟိုကနေ မရမက
လှမ်းစီစဉ်ရှာတာ၊ သူ့ စေတနာကို ထည့်တွက်ဦး”

“သိပါတယ် ... ခရမ်းရယ်...ဒီကိစ္စမှာ ပြဿနာ ပေါ်ရင် အားလုံး
ငါ့တာဝန်ထား၊ နင် လိုချင်တာ ဒီဂတီပဲ မဟုတ်လား”

“ဘာ ဒီဂတီလဲ၊ နင် အကူအညီ လိုလို့ ငါက စဉ်းစားပေးရမှာနော်...
ဟွန်း ...သခွားရယ်သခွား”

“အေးပါ ကျေးဇူးရှင်မရယ်၊ နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး
ပါးစပ်ကို အကျင့် လုပ်တော့၊ နင်က ငါ့ကို ခရမ်းလို့ခေါ် ငါက နင့်ကို
သခွားလို့ခေါ်မယ်”

“ဟားဟား...ဒေါ်ဒေါင်းကြီးတော့ အရင် မျက်စိလည်လိမ့်မယ်”

“နင်က ဒီဇိုင်နာ သခွားရောင်ပေါ့ဟာ၊ လူကသာ
နာမည်ပြောင်းသွားပေမယ့် အလုပ်အကိုင်ကတော့ ဒါက ဒါပဲပေါ့၊ ငါက ခရမ်းလို့င်၊
ဒါပေမယ့် အိမ်မှာပဲ နာမည်ပြောင်းတာ၊ ရုံးမှာတော့ သခွားပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ ကိုဖိုးကြီး ရိပ်မိသွားမှာပေါ့”

“မရိပ်မိပါဘူး... ငါက နင့်သူငယ်ချင်း ခရမ်းပြာ ဖြစ်သွားပြီလေ၊
နင့်နားပဲ သူကပ်မှာ၊ နင်ကသာ ပိပိရီရီ နေရမှာ၊ ငါ့နေရာက အီးဇီးပဲ ”

သခွားသည် အေးရာအေးကြောင်း၊ လွတ်ရာ လွတ်ကြောင်း
ကြိုရှာဖွေထားလိုက်ပါသည်။ သူမ ခေါင်းပေါ်က အရှုပ်ထုပ်ကြီးကို ခရမ်းခေါင်းပေါ်
လွှဲတင်ပေးလိုက်ပြီလေ။

သူ့ဘာသာ ဆက်ပြီး မီးစင်ကြည့်ကပေတော့။

ဦးဖိုးကောင်းကင် ရောက်လာမည့် အရေးအတွက် ဘာမှ ရင်ခုန်စရာ၊

စိတ်ပူပန် စရာ မရှိတော့။

သူ ခရမ်းကို လေ့လာကြည့်ပြီး ကြိုက်ရင်လည်း ကြိုက်၊
မကြိုက်ရင်လည်း ပြန်ပေတော့ပေါ့။ ဒါပဲရှိတာ။

သူ ငြင်းရင်လည်း သခွားရောင်ကို မကြိုက်ဘူးလို့ သူ့ဘာသာ ငြင်းရမှာ၊
သခွားတို့က အေးဆေး။

တစ်ကယ်လို့ ကြိုက်တယ်ဆိုလည်း ဘာမှမဖြစ်။ ဒီကိစ္စက ခရမ်းပဲ
စဉ်းစားရတော့မှာ။ သူမက နေသာသပ လေညာက ဖြစ်သွားပြီ....

ဒီတစ်ခါတော့ ခရမ်းကို ကျေးဇူးတင်ရမည်.

မယ်မင်းကြီးမ ကယ်ပေးလို့သာပဲ။

အခုမှာပဲ သခွားဂင်ထဲ ပေါ့ပါး ငြိမ်းချမ်းသွားရသည်။

ခရမ်း နည်းနည်း တွေးတွေးစစ စဉ်းစားကြည့်နေမိ၏ ။
မမအင်ကြင်းနှင့် မျက်နှာပျက်စရာ ဖြစ်သွားမှာလည်း သူမ မလိုချင်။

သခွားက ပြီးပြီးရော ခရမ်း ဖက် တွန်းပို့လိုက်ပေမယ့် ခရမ်းမှာ
အလွယ်တကူ လက်မခံရဲဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဖိုးကောင်းကင် ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ရှိ အနေအထားနှင့်
ပိုင်ဆိုင်ကြွယ်ဝမှုကို တော့ သတင်းအကြားနှင့်ပင် သူမ အတော် သဘောကျ
အထင်ကြီးသွားရပြီ။

သခွား ကိုယ်တိုင်က သူ့အခွင့်အရေး သူ မယူဘဲ ခရမ်း လက်
အပ်နေတာမို့ အခွင့်ကောင်း ကိုလည်း လက်လွှတ်မခံချင်ပေ။

စိတ်တွေက တွေဝေနေတာလည်း အမှန်။

ဒါပေမယ့် ခရမ်းတို့ အရွယ်က အိမ်ထောင်ဖက်ကို ရွေးသင့်တဲ့

အရွယ်ပဲလေ။

ဘယ်နည်းလမ်းနဲ့ ရွေးရွေး... ရွေးတာတော့ ရွေးရမှာပင်။ သခွားဆီက နည်းလမ်း တစ်လမ်း ကို သူမ မပစ်ပယ်နိုင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စူးစမ်းချင်စိတ်ကလည်း ရှိနေသည်။ သခွား ပြောသလို သခွားနေရာ နေကြည့်လိုက်ရမလား။

လှည့်စားသလိုများ ဖြစ်နေမလား။

အို ... လှည့်စားတယ်၊ လိမ်ညာ ဖုံးကွယ်တယ် ဆိုတာလည်း ဒါက သခွား အစီအစဉ်ပဲ မဟုတ်လား။

မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဘဝဆိုတာ အချိန်တန်ရင် ယောက်ျားတစ်ယောက် လက်ထဲ အပ်ရတာ ပဲ၊ ဒီလိုပဲ စတေးကြရတာ ပဲ မဟုတ်လား။ သူမက စွန့်စွန့်စားစား ဖြတ်သန်းရတာ ကို ပိုကြိုက်သည်။

“သခွား ...နင် ဖိုးကောင်းကင်ကို ကြိုတောင် မမြင်ရသေးဘဲ ဘာလို့ အပြတ်ငြင်းနေတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ဖယ်ထွက်နေဖို့ စဉ်းစားတာလဲ၊ နင့်မှာ တခြား ရည်ရွယ်ချက် ရှိနေလို့လား၊ ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောနော် ဒါပဲ”

သခွားသည် ခရမ်းမျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ဘယ်လို ပြန်ဖြေရင် ကောင်းမလဲဟု အပြေးအလွှား တွေးသည်။

“သူ ဘယ်လို ယောက်ျားမျိုးလဲ နင်မသိဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် နင်က ရည်းစား ရှိပြီးသားလို ပုံစံနဲ့ အကျောက်အကန် ပုတ်ထုတ်နေတယ်၊ ငါမသိတဲ့ ဇာတ်လမ်းရှိရင် ပြောပြ”

ခရမ်း မေးနေပုံကို ကြည့်ရတာ သခွားမှာပဲ ဇာတ်လမ်း မရှိရင် သူက သခွားနေရာ ဝင်မပေးချင်တဲ့ သဘောလား။

ဒါဆိုရင်တော့ လုပ်ကြံဇာတ်လမ်း တစ်ခုလိုနေပြီ။

သခွားက ရယ်ကျဲကျဲ မချိုမချင်လေး ပြုံးကာ ...

“ရိုးမှာတော့ နည်းနည်းပါးပါး ပြောတာပေါ့”

“ဘယ်သူလဲ”

“နာမည်တော့ ပြောမထားသေးဘူး.... သူက ငါ့ကို အတိအလင်းကြီး ပရိုပိုစ် လုပ်ထား တာတော့ ...မဟုတ်သေးဘူးလေ.... အရိပ်အမြွက်လိုပဲ သွယ်ဝိုက်ပြောနေတာ”

“နင်ကရာ သဘောကျလို့လား”

“စဉ်းစားနေတာပဲ”

“နင့်ဖက်က လက်ခံမယ့်ပုံပေါ်မှ သူက တစ်ဆင့် တတ်ပြီး အတည် ဖွင့်ပြောရမှာလား၊ ကျောလိုက်တာဟယ်၊ သူ့ဖက်က အရင် ဖွင့်ပြောပစေပေါ့၊ ဒါလေးပဲ ရင်းရတာ ကိုများ”

“ဟုတ်ဘူးလေ ... ဘေးက သူငယ်ချင်းတွေလည်း ရိပ်မိနေတော့ သေချာကြီး ဝင်လာပြီးမှ ငါက ငြင်းလွှတ်ရင် သူ့အောက်သွားမှာ စိုးတာပေါ့၊ အဲဒါမျိုးပါ။ သူ့စိတ်ကို ငါသိပါတယ်”

“အမယ်လေး သခွားရယ်၊ နင်က အခုကတည်းက အဲလောက် အလိုက်သိတတ်ပေး ရင် နောက်ဆို ဒီထက် အရှုံးပေးရဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်၊ ကိုယ်ကြိုက်တာ ပြန်မကြိုက်တာက နောက်ပိုင်းပေါ့၊ သူ့ဖက်က ချစ်ပါတယ်၊ လက်ထပ်ချင်ပါတယ် လို့ အရင်ပြောပစေ၊ ဖွင့်ပြောတဲ့ အထိပဲ အရင်လုပ်၊ နောက်မှ ကိုယ်စိတ်တိုင်းကျ အဖြေ ပြန်ပေးပေါ့၊ မိန်းကလေးတွေ အသာစီး ရတာ ဒါလေးပဲ ရှိတဲ့ဥစ္စာ၊ ခေါင်းခေါက် ရွေးလိုက်စမ်းပါ၊ ပြန်ကြိုက်ဖို့ သေချာမှ ချစ်ရေးဆိုမယ်

ဆိုမယ် ဆိုတဲ့ အကောင်က ဘယ်သူလဲ၊ ပါးစပ်ကလေးနဲ့ ချစ်ရတာ တောင် တော်တော် နှမြော နေတဲ့ကောင် ငါ မြင်ဖူးချင်လို့၊ သိန်းထိုက်လား၊

အေးကိုလား၊ နင့်ကို တခတယနဲ့ နင်ခိုင်းတာ လုပ်ပေးနေတာကတော့ ဒီ နှစ်ကောင်
ပဲ ရှိတယ်”

“အံ့မယ် ... ဇော်ဝင်းလည်း လုပ်ပေးပါတယ်၊ သခွားကို
ပျာယာခတ်အောင် ကူညီချင်တာ”

“ဒါဖြင့် နင်ကြိုက်နေတာ ဇော်ဝင်းလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲ”

“သိဘူး”

“အံ့မယ်.... ငါ သိပါတယ်၊ အဲဒီ သုံးယောက်ထဲက
တစ်ယောက်ယောက်ပဲ”

ခရမ်းသည် မမေးပါနဲ့ မဖြေချင်ပါဘူး ဆိုမှ မရမက
အစ်အောက်နေလိုက်သေးသည်။ အဲဒီ ခရမ်း အလည်မ။ ဖိုးကောင်းကင်က
လူလည်ဆိုရင်တော့ ခရမ်းနှင့် အံ့ကိုက်ပဲပေါ့။

“အဲဒါ အသာထားစမ်းပါ၊ ကိုဖိုးကြီး ရောက်လာရင် ငါတို့ ဘယ်လို
စီစဉ်ကြမလဲ ဆိုတာပဲ အရင်ပြောစမ်းပါ ခရမ်းရယ်... နင် သခွားပဲ လုပ်လိုက်နော်....
ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးမနေနဲ့”

“အညာပေါ်သွားတဲ့ တစ်နေ့ ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“ပေါ်တဲ့နေ့လား၊ လွယ်ပါတယ်၊ အပျော်သဘောမျိုး နောက်တာလို့
ပြောလိုက်မှာပေါ့ ”

“နောက်တာ...”

“အေးလေ ... သူလည်း စိတ်ဆိုးမယ် မထင်ဘူး။ နင့်ကို ချစ်နေပြီ ဆိုရင်

သခွားရောင် အစစ်ကို ကျေးဇူးတောင် တင်ဦးမယ်”

“နင်က သခွားရောင် အစစ်ဆိုတော့ ငါက အတုပေါ့”

“ဘာထူးလဲ ၊ သခွားလည်း ခရမ်းအတု နေရာ လုပ်ရမှာပဲလေ”

“ငါတော့ ရင်ခပ်လေးလေးပဲ သခွားရေ၊ ဒါ ပေါ့တီးပေါ့ဆ လုပ်ရမယ့် ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး”

“ခရမ်းရယ် ... ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ သဘောထားလိုက်စမ်းပါ၊ ဒီမှာ ဒါရိုက်တာ မမရှိတယ်၊ ဘာမှ မပူနဲ့ သိလား”

သခွားသည် ခရမ်းကို အတင်းအကြပ်ပင် ချော့မှော့ နားချစေခိုင်းနေလေသည်။ ခရမ်းက စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ် ဝမ်းမြောက်နေပေမယ့် လူကတော့ ခပ်တည်တည်လေး အိုက်တင် ခံလျက်သာ နေလေသည်။

*

အခန်း(၄)

“ကိုစိုး ... အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာတဲ့ ကိုစိုးကို မိုးကောင်းကင်က အမောတကော
မေးလိုက်ပါသည်။ ကိုစိုးက သူ ပေးခိုင်းလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းပူးကို
အသာချကာ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့်...

“ပေးခဲ့လို့ မရဘူး ဆရာ”

“ဘာလို့လဲ ... ခင်လေးနားမှာ ဟိုကောင် ရှိနေလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တောက် ငါ့ကို ပြောတော့ အစ်ကို ဝမ်းကွဲလေး ဘာလေး ဆိုပြီး”

“အမျိုးနီးစပ်တော့ တော်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒါပေမယ့် ခင်လေး အပေါ် ဒီကောင် မရိုးသားဘူးကွ”

ကိုစိုးက ခေါင်းညိတ်သည်။

သူလည်း ဒါကို အကဲခတ်မိပါသည်။

သူ့ဆရာ မိုးကောင်းကင်ဟာ အဲဒီ ကော်ဖီဆိုင်ကို သွားထိုင်မိကတည်းက
ရောဂါရင့်လာတာ။

မီးရှည်၊ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ၊ ပေါက်စီ၊ ပဲပလာတာ စသဖြင့် စားစရာ
အစုံရသော လူစည်ကား လှတဲ့ ဆိုင်ကြီးထဲမှာ ခင်လေးခိုင် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက
ကောင်တာမှာ ထိုင်ကာ၊ ဆိုင်ပိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးရဲ့ တူမလို့ သိရသည်။

ရုပ်ရည်ကတော့ အပြစ် ပြောစရာမရှိအောင် လှပ ချောမော၏။

အသားညိုပေမယ့် အင်မတန် ဖြားယောင်းဆွဲဆောင်နိုင်သော
မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူမအနားမှာ ပုရိသတွေ ကြီးကြီးငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ် လတ်လတ်
အားလုံး ဝိုင်းနေကြသည်။

ထိုအထဲမှာ သူ့ဆရာ မိုးကောင်းကင်တစ်ယောက်လည်း
ကိုယ့်အဆင့်အတန်း ကိုယ့်အရည် အသွေး ကိုယ်မေ့ကာ ကျွမ်းပစ်ကျနေလေသည်။

ကိုစိုးကို အမြဲတမ်း ချက်ကင် လုပ်ခိုင်းသဖြင့် သူ့မှာ အားနေ အဲဒီ
ကော်ဖီဆိုင်ထဲ သွားထိုင် စောင့်ကြည့်နေရ၏။

ကောင်မလေးက လူရည်လည်ပြီး အနည်းငယ် ကဲလည်း ကဲပုံရသည်။
ယောက်ျားလေး တွေနှင့် စကားပြောတဲ့အခါ မျက်နှာက အလွန်ပဲ ပြုံးမြဲ
ချိုသာနေတာ သူတွေ့ရသည်။

“ဒါဆို မင်း ဘာပြောခဲ့လဲ”

“ဆရာ လွှတ်လိုက်တယ်လို့၊ သွားပြောတာပဲ၊ လက်ဆောင်ကို
ယူထားလို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့။ သူ့အစ်ကို ရှိတယ်တဲ့။ ဖုန်းဆက်ရင်လည်း ည သန်းခေါင်မှ
ဆက်ပါတဲ့၊ ကျန်တဲ့အချိန် သူ ဖုန်းပြောလို့ မရဘူးတဲ့”

“ကျွတ် ... ပြဿနာပဲကွာ”

မိုးကောင်းကင်ကလည်း အဲလို ခက်ခဲလေ ပိုစိတ်ဝင်စားလေပါပဲ။
သူ့ကိုဆိုလျှင် တော်ရုံ မိန်းကလေးက မငြင်းနိုင်ပဲ သဘောကျကြတာပင်။
ဒီကောင်မလေးနှင့်ကျမှ သူ ခံနေရတာ ၊ သူ သိတာတော့ ခင်လေးက သူ့အပေါ်
အလေးအနက် စိတ်ဝင်စားသည်။ ကြိုက်လည်း ကြိုက်သည်။ သူမဘေးက ဟိုငနဲ
ကြောင့်သာ။ အဲဒီ ငနဲက ခင်လေး ဘေးမှာ တကပ်ကပ်နှင့် တောက်တဲ့လို မခွာတမ်း

ကပ်နေတော့တာ။

ကြည့်ရတာ ခင်လေး အဒေါ်ကိုယ်တိုင် သဘောတူ ကြည်ဖြူတာ
ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မိုးကောင်းကင်ကလည်း စ မိမှာတော့ လွယ်လွယ်နှင့် လက်မလျှော့ချင်။
သူ့ပါဝါ၊ သူ့အနေ အထားနှင့် ဟိုကောင်ကိုမှ မယှဉ်နိုင်လျှင် သူ ညံ့ရာ ကျမှာပေါ့။

စိတ်ထဲမှာ တယ်ပြီး မခံချင်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ ဣန္ဒြေမရဘဲ
ပျာယာခတ်နေမိတာ။

အရေးထဲမှာ ဒက်ဒီကလည်း စင်္ကာပူကနေ ဖုန်းဆက်နေသည်။

သဘောတူတဲ့ မိန်းကလေးဆီ သွားကြည့်ဖို့၊ သူ့ကို ရန်ကုန်ကို
စေလွှတ်နေသည်။ ရန်ကုန် စက်မှုဇုန်မှာ ဆောက်လက်စ အအေးခန်း စက်ရုံကို
လိုအပ်တာ ကြည့်ရှုပြောဆို စီစဉ်ပေးဖို့ ဒက်ဒီ က ပြောနေသည်။

ဒီတော့ သူ့မှာ ရန်ကုန် သွားရဖို့ကလည်း ရှိသည်။ ဒီမှာ ခင်လေးကို
မျက်စိကွယ်ရာ ထားခဲ့ဖို့လည်း သူ စိတ်မချ။

မိုးကောင်းကင် စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးကာ အကျပ်ရိုက်နေရသည်။

ဒက်ဒီ သဘောတူ တိုက်တွန်းနေတာက သခွားရောင်တဲ့။
မမအင်ကြင်းရဲ့ ညီမဟု သိရသည်။

မမအင်ကြင်းတို့ လင်မယားကိုတော့ ဒက်ဒီက အတော်
ခင်မင်သံယောဇဉ် ရှိသည်။ သူ့ကို လူပျိုကြီး ဖြစ်သွားမှာ၊ မိန်းမလည်နှင့် တွေ့သွားမှာ
ဒက်ဒီက ကြံဖန် စိုးရိမ်နေတာ။

ဟူး။

မိုးကောင်းကင်က သက်ပြင်းမော တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်၏ ။

“ဆရာ”

“_____”

“အဲဒါဆို ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

“အေးကွာ၊ ငါ စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်၊ လိုတော့ မင်းကို ထပ်ပြောမယ်
ဟုတ်လား၊ အခု လောလောဆယ်တော့ အင်း ... မိုးလေး မိုးလေးကို တစ်ချက်
လွှတ်လိုက်စမ်းကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုစိုးက အခန်းပြင် ပြန်ထွက်သွား၏။

မိုးကောင်းကင်က ဆုံလည်ခုံမှ ထရပ်ကာ ပြတင်းပေါက် နားဆီ
လျှောက်သွားလိုက်သည်။

မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ငေးရင်း သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဖျစ်ညှစ်ရင်း
အကြံထုတ်နေမိသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ။

ရန်ကုန်ကိုလည်း သူ မသွားချင်။

ဟိုက စက်ရုံကိစ္စကလည်း လွှတ်ထား၍ မဖြစ်။

ဒက်ဒီ သဘောတူတဲ့ မိန်းကလေး ဆိုတာကိုလည်း ခေါင်းထဲ
မထည့်ချင်။ သို့သော် ဒက်ဒီစကားမို့ ငြင်းလည်း မငြင်းရဲပါ။ ဒက်ဒီက သူ့ကို
ငယ်ငယ်ကတည်းက စနစ်တကျ သွန်သင် ဆုံးမ ပြုစု ပျိုးထောင်လာခဲ့တာမို့
ဒက်ဒီအပေါ် ချစ်ကြောက်ရိုသေရပါသည်။ ကလန်ကဆန် မလုပ်ရဲ။

အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ပြောစရာ မခိုင်လုံပဲ သခွားရောင်ကို သူ
အပြတ် မငြင်းရဲပေ။

သားလိမ္မာ ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ဟာ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ အမြဲတမ်း ရှိခဲ့သည်
မဟုတ်လား။

မေမေ ဆုံးသွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း သူဟာ ဒက်ဒီ အုပ်ထိန်းမှုနှင့်သာ
ကြီးပြင်းလာတာမို့ ဒက်ဒီစကားဆို လွယ်လွယ်နှင့် မပယ်ရှားရဲ၊ အထွန့်မတတ်ရဲ ...။

အခုဟာက ဒက်ဒီအမိန့် ဖြစ်နေတော့ သူ့မှာ လှုပ်မရ။ သူ့နှလုံးသားက
ခင်လေးကိုသာ ယစ်မူးနေတော့ ဒီမန္တလေးကနေ ဘယ်ကိုမှလည်း မသွားချင်။

ခင်လေးကို တစ်နေ့တစ်ခါလောက်မှ မမြင်ရဘူးဆိုလျှင် သူ့မှာ နေမထိ
ထိုင်မသာနှင့် ဘာအလုပ်မှ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း လုပ်မရချေ။

သူ့နဖူးစာဟာ ဒီမန္တလေးမှာပဲ ရှိနေသည်ဟု မိုးကောင်းကင်က
ယုံကြည်နေမိသည်။ အဆင်ပြေကားနီးမှ အတားအဆီး အခက်အခဲ ပေါ်ပေါက်လာမှာ
သူ ကြောက်သည်။

အခုဆိုရင် သူ့ပြိုင်ဘက်ကလည်း အနီးကပ်နေရာမှာ ရှိနေပြီ
မဟုတ်လား။

မိုးကောင်းကင် ငေးမောနေဆဲမှာ နောက်ဘက်ကနေ ဆလိုက်တံခါးကို
တွန်းဖွင့်သံ ကြားရသည်။

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မိုးတိမ်တိုက်...။

“ကိုကြီး ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ မောင်မိုးရာ၊ လာစမ်းပါဦး”

မိုးကောင်းကင်က ညီတစ်ဝမ်းကွဲဖြစ်သူ မိုးတိမ်တိုက်ကို
အားတတ်သရောပင် ဆွဲခေါ်လာ ပါသည်။

“ငါ မင်းနဲ့ အရေးတကြီး တိုင်ပင်စရာ ရှိလို့ကွ”

မိုးတိမ်တိုက်က သူ့အစ်ကိုလုပ်သူရဲ့ စိတ်အိုက်အိုက် အမူအရာကို
တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“ထိုင်စမ်းပါဦးကွာ”

မိုးတိမ်တိုက်က ကျန်းစားပွဲရှေ့က ထိုင်ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ငါတော့ ပြဿနာ တတ်နေပြီ”

“ဗျာ ... ဘာပြဿနာလဲ”

“ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါကွာ”

ကိုစိုးကနေ တစ်ဆင့် ... အခုတလော ကိုကြီးတစ်ယောက် (-----)
ကော်ဖီဆိုင်က ကောင်မလေးကို သွားကြိုင်းနေတာကတော့ သူ ကြားထားပြီးပါပြီ။
ပထမတော့ ထိုသတင်းကို သူ မယုံ။ နောက်မှ သတင်းမှန် ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ထို မိန်းကလေး၏ အသိုင်းအဝန်း အဆင့်အတန်း အနေအထားကို
ကြည့်လျှင် ကိုမိုးကြီး ဒက်ဒီက ဘယ်လိုမှ လက်ခံနိုင်ဖို့ မရှိဘူးဆိုတာ မိုးတိမ်တိုက်
သိသည်။

သို့သော် ကိုကြီးကိုလည်း သူ ဆရာ မလုပ်ချင်။

ကိုကြီးဟာ အစစအရာရာ သူ့ထက် တက်ကျွမ်း နားလည်မှု ရှိသူ၊
အရည်အချင်း ရှိသူ တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား။

သူ့အနေနှင့် မိချောင်းမင်း ရေကင်းပြဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။

ကိုကြီး အသည်းအသန် ဖြစ်နေတာကို သူဘေးကနေ
စိတ်ပျက်မိတာတော့ အမှန်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဝင်လည်း မပါရဲ့၊ ဝေလည်း မဝေဖန်ချင်။

အခု သူ့ကို ခေါ်တာလည်း ထိုကိစ္စ တိုင်ပင်ဖို့ပဲ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူလည်း
ဘာအကြံပေးရမလဲ မစဉ်းစားတတ်သေး။

မိုးတိမ်တိုက်တို့ မိသားစုဟာ ကိုကြီးတို့လို မချမ်းသာ မတောင့်တင်းပါ။

မိုးတိမ်တိုက်ရော၊ အစ်မဖြစ်သူ မိုးကလျာရော ကိုကြီးတို့ ပိုင် ကုမ္ပဏီမှာပဲ အလုပ်ဝင်ကြတာ။

အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဆိုပေမယ့် သူ့ကျေးဇူးတွေက အများသားပင်။

သူ့ဟာသူဆို သာမန်ဘွဲ့လေး တစ်ခုနှင့် ဒီအနေအထားမျိုး ဒီရာထူးမျိုး ရဖို့ မဖြစ်နိုင်။ ဒီ လခမျိုးဆို ပိုဝေးသေး ပေါ့။

အခုတော့ သူ့မှာ ကိုကြီးမိုးကောင်းကင်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်

ကုမ္ပဏီမှာဆိုလည်း အတော်ကြီး အရေးပါ အရာရောက်လျှက် ဘဝမှာ ထည့်ဝါခမ်းနားမှု အပြည့်ရှိနေသည်။

ကိုကြီးဟာ အရာရာမှာ သူ အားကိုးစရာ စံပြလူသား တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

အခု ဒီ အချစ်ရေး၊ နှလုံးသားရေးရာကျမှ မိုးတိမ်တိုက် အားမလို

အားမရ ဖြစ်လာမိတာ။

ဒီနေရာမှာတော့ ကိုကြီး နည်းနည်း ပျော့ညံ့သည်ဟု သူ ထင်မိသည်။

တစ်ကယ်တမ်း ခင်လေးခိုင်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ ကိုကြီးနဲ့ တန်တောင်

မတန်ဘူး ဆိုတာ လူတိုင်း တွေးမိနိုင်တာပဲ။

အထူးသဖြင့် ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ရောတတ်သော

ထိုမိန်းမရဲ့အကျင့်ကို သူ မကြိုက်...။

ကိုကြီးတစ်ယောက် ဘာဆေးမိနေသလဲသာ မပြောတတ်တာ...။

“ဒက်ဒီက ငါ့ကို ရန်ကုန် လွှတ်နေပြီကွ၊ အဲဒါ မင်း သိတယ်မဟုတ်လား”

မိုးတိမ်တိုက်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကိုကြီးကို မိန်းမ စပ်နေတာမို့လား”

“အဲဒါ စိတ်ညစ်တာပေါ့ကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့မှာ မိန်းမ မယူချင်သေးတာကွာ၊ ငါက ငါ အရမ်းချစ်မှ
လက်ထပ်ချင်တာ”

“အန်ကယ်လ်ကျော် သဘောတူတဲ့ ကောင်မလေးက ရုပ်ဆိုးနေလို့လား”

“မသိပါဘူးကွာ ... ရုပ်ချောချော ဆိုးဆိုး လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ငါ
စိတ်ဝင်စားတဲ့ မိန်းကလေးက ရှိပြီးသား”

“မခင်လေးကို ပြောတာလား”

“ဟ ... မင်း သိနေလား”

“ကိုစိုးဆီက ကြားတာပါ၊ သိပ်ဟန်မကျဘူးဆို၊ အဲဒီ အမျိုးသမီးက
မျက်နှာများတယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ဘယ်ကလာ မျက်နှာမများပါဘူး။ သူ့ကို အကုန်လုံး
စိတ်ဝင်စားတာပါ၊ ခင်လေးကို မြင်တဲ့သူတိုင်း ကြိုက်ကြမှာပဲလေ”

ကိုကြီးက အမွမ်းတင်စကား ဆိုသည်။ ခင်လေး ဟု ပါလာတာနှင့်
သူ့မျက်နှာက ချိုကြည် လျက် စိတ်လှုပ်ရှားပုံ ပေါ်သည်။

“ကြည့်လည်း လုပ်ပါ ကိုကြီးရာ၊ ကိုကြီး အနေအထားက
ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ပါဗျာ၊ သိပ်လည်း အောက်ကျနောက်ကျ မခံပါနဲ့”

မိုးတိမ်တိုက်က မရဲတရဲ ကန့်ကွက်စကား ဆိုမိသည်။ ကိုကြီးက ဒီလို
အလူးအလဲ နှစ်ဝင်နေတာ သူ မကြည့်ရက်။

“ငါ့ကိစ္စတွေ မင်းမသိပါဘူး မောင်မိုးရာ၊ အခုက မင်းဆီက အကူအညီ
တောင်းစရာ ရှိလို့”

“ဘာလဲ ကိုကြီး”

“မင်း ရန်ကုန်သွားပေး”

မထင်မှတ်သော စကားကို ကြားရတာ ပါ။

ဆက်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ မိုးကောင်းကင်စကားကြောင့် မိုးတိမ်တိုက် ပို၍ အံ့သြ မင်သက် သွားပါသည်။

“စက်ရုံကိစ္စ မင်းပဲ ကြည့်စီစဉ်လိုက်ကွာ၊ ငါ ရန်ကုန် မလိုက်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒက်ဒီ ပြောတဲ့ သခွားရောင်တို့ အိမ်မှာပဲ မင်း သွားတည်းလိုက်”

“ဗျာ”

“ငါတို့ကို သူတို့ မြင်ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းနဲ့ငါက ရုပ်ချင်းလည်း ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ၊ မင်းက လူငယ်ပုံပေါက်တာပဲ ရှိမယ်၊ အသံချင်းကလည်း ဖုန်းထဲမှာဆို သေချာ မကွဲပြားဘူး၊ မင်းကိုယ်မင်း မိုးကောင်းကင်လို့ပဲ ပြောပြီး အဲဒီ ကို သွားလိုက်၊ ဒက်ဒီ ဖုန်းဆက်ရင်လည်း လိုမ့်လိုက်ကွာ၊ ငါ ရန်ကုန် ရောက်နေပြီဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးပေါ့။ မင်း အဲဒီ လောက်တော့ ဖြစ်ပါတယ်။ မင်းက အစကတည်းက ရုပ်ရှင်ရူး၊ မော်ဒယ်လ်ရူးဘဲ ကွာ၊ ဒီလောက်တော့ သရုပ်ဆောင်လို့ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟာ ... ကိုကြီး ဒီလိုလုပ်လို့ အန်ကယ်လ်ကျော် သိရင် ကျွံင်ပြီပေါ့၊ ရန်ကုန် သွားပေးဖို့ လိုရင် ကျွန်တော် သွားမယ်၊ စက်ရုံကိစ္စလည်း အားလုံး လုပ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုကြီးရဲ့ ဇနီးလောင်း အိမ်ကိုတော့ မသွားချင်ဘူးဗျာ၊ မကောင်းဘူး ထင်တယ်”

“ဘာ ဇနီးလောင်းလဲ၊ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ ငါလည်း သူ့ကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မင်း သဘောကျရင် မင်းယူ”

“ဟာဗျာ မဟုတ်တာ”

မိုးတိမ်တိုက် မျက်နှာမှာ နီမြန်းသွားရသည်။

ဘယ်နှယ့် ဇနီးလောင်းကို ပစ်စလတ်ခတ် သူများ ပေးပစ်ရတယ်လို့...။

ကိုကြီးကတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး ...။

လက်လွတ်စပယ် ပြောနေသည်။

“မင်း ဘာမှ မကြောက်စမ်းပါနဲ့၊ နောက်ပိုင်းကိစ္စ ငါ ကြည့်ရှင်းပါ့မယ်၊

ဒက်ဒီ သိသွားရင်လည်း ငါ့အပြစ်ပဲ လွှဲချလိုက်၊ မင်းက ငါ့ခိုင်းလို့ လုပ်ရတဲ့ သဘောပဲ၊ မင်း အပြစ် ဘာမှမှ မရှိတာ၊ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် မလုပ်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့မှာ အရေးကြီးလို့ မင်းဆီ အကူအညီ တောင်းရတာ ပါ”

သူတောင်းတဲ့ အကူအညီက မလွယ်တဲ့ကိစ္စ။

ဒါပေမယ့် မိုးတိမ်တိုက် ဘယ်လို ငြင်းမလဲ။

ဒီအစ်ကို ကို အားကိုးချစ်ခင်မှု၊ လေးစား ကြောက်ရွံ့မှုက သူ့ရင်မှာ

စွဲနေပြီ...။

သူ့အနေနှင့် အမြဲတမ်း ဘာပဲခိုင်းခိုင်း ခိုင်းတာ လုပ်ပေးခဲ့တာချည်းပါ။

ဒီနေ့မှ အလန့်တကြား အထွန့်တတ်မိတာ။

စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေမှာလည်း ကိုကြီးက သူ့ဆရာမို့ ဆရာ စီမံတာ

နာခံဖို့ပဲ ရှိသည်။

“မင်း ဟိုမှ တစ်လ နှစ်လလောက်လေး နေရမှာပါကွာ၊ အဲဒီ

အိမ်မှာကလည်း ဘာမှ အားနာစရာမရှိဘူး၊ သူတို့တိုက်ခန်း နှစ်လွှာမှာ တစ်လွှာက အားနေတာပဲ၊ မအင်ကြင်း ဆိုတာက ဒက်ဒီအတွက် တူမတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတာ၊ နားဂုက်ဆို သူတို့အိမ်မှာ အတူစုပြီး စားကြ သောက်ကြနဲ့၊ မိသားစု အရင်းအချာ လိုပဲ”

အဲဒီလို ရင်းချာတဲ့ လူတွေကြား ဝင်ရမှာပဲ မိုးတိမ်တိုက် အားနာတာပေါ့။

“ဒက်ဒီသား ရောက်လာမယ်ဆိုရင် အဲဒီ သခွားရောင်က ပျာပျာသလဲ ကြိုဆိုမှာပါကွာ၊ မင်း အသာလေး တတ်နေရုံပဲ၊ ဒက်ဒီ ဖုန်းဆက်ရင်လည်း မင်း ဖြေလိုက်၊ ရှေ့ ငါ့ဖုန်းကို တစ်ခါတည်း ယူထားတော့၊ မင်း အဲဒီ အိမ်ရောက်ရင် ခရီးသွားဖို့ ပြင်ထားတော့ ၊ ဒက်ဒီက ငါ့အသံနဲ့ မင်းအသံ သိပ်သဲကွဲတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခပ်တည်တည်ပဲ ပုံမှားရိုက်လိုက်၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ... စိတ်ချ၊ သိပ်တော့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောနဲ့ပေါ့ကွ၊ လိုရင်းလောက်ပြော။ ဒီလောက်တော့ မင်းသိပါတယ် ...၊ ကဲ.... ငါပြောတာ သဘောပေါက်ပြီဆိုရင် ခပ်စောစောပဲ ရုံးဆင်းပြီး လိုတာ ပြင်ထားတော့၊ မင်းအတွက် လေယာဉ်လက်မှတ်ပါ စီစဉ်ခိုင်းထားမယ်”

ကိုကြီးက သူ့ဖုန်းပါ မိုးတိမ်တိုက် လက် ထိုးအပ်၍ အကျအန အစီအစဉ် ဆွဲပြီးသား ဖြစ်နေပါသည်။

သူ ဘာမှ ထပ်ပြောစရာ မရှိတော့...။

*